

Mi o sebi

Glasilo Društva upokoјencev Škofja Loka št. 4 letnik II junij 2008

Moškrinj

Križna gora

Škofja Loka praznuje

Virlog

Pevno

Crngrob

Papirnica

Borjana Koželj

Zlata Ramovš

Nevenka Mandić

Borjana Koželj

Zlata Ramovš

- 4** Župan Igor Draksler – načrtujemo na dolgi rok
- 5** Zakladi starega mesta
- 7** Predstavitev projekta »Starejši za višjo kakovost življenja doma«
- 8** Težave moje sosede Francke
- 9** Na obisku pri poverjenici Majdi Bernard
- 10** Univerza za tretje življenjsko obdobje – priprave na novo študijsko leto
- 10** Tečaj risanja mandal
- 11** Marinkina knjižnica
Poletno branje
- 12** Kako živijo ljudje na Krasu?
- 14** Obujamo staro ljudsko pesem
- 15** Dolgo, dolgo življenje – 90 let Stanke Golob
- 16** Dolgo, dolgo življenje – 90 let Franca Uhana
- 17** Teta, ki je nekaj posebnega
- 18** Kako so naši športniki začeli leto 2008
- 19** Upokojenci radi plavajo
- 20** Gremo na pot
- 22** Tončka Benedik – amaterska glasbenica in pesnica
- 24** Skulpture Avgusta Babnika
- 25** Tajska – dežela smehljaja
- 27** Koristne informacije
- 28** Fotogalerija

**Naslednja številka glasila bo izšla
12. septembra 2008**

ŠKOFJA LOKA PRAZNUJE

Jožica Kovič

Dočakali smo mesec junij, ko bo lepa, tisočletna Škofja Loka zaživela v polnem sijaju.

Škofja Loka je prvič omenjena kot »Loka« 30. junija davnega leta 973 v darilni listini cesarja Otona II.

In zato v tem mesecu praznujemo občinski praznik. Vrstijo se različne prireditve, na katerih je prikazana dejavnost podeželja, obrti, šport, glasba, kultura, pa tudi najmlajši niso izvezeti.

21. junija bo »Venerina pot.« Takrat bomo podoživljali Loko v srednjeveškem sijaju. Spoznavali bomo zgodovino Loke, njene običaje, oblačila in kulinariko tistega časa. Zanimiva bo srednjeveška tržnica, na kateri sodeluje vsako leto več ljudi. Tudi obiskovalcev, ki si ogledajo to zanimivo prireditev v starodavnem mestu, je vedno več.

25. junija, na Dan državnosti, bo na Mestnem trgu proslava, v kateri bo sodeloval Mestni pihalni orkester Škofja Loka. Poleg kulturnega programa bo poskrbljeno tudi za zabavo mladine.

27. junija bomo praznovali občinski praznik. Na Loškem gradu bo slavnostna akademija s podelitvijo občinskih priznanj.

Torej, dogajanja bo veliko. Občina Škofja Loka se trudi, da bi bilo praznovanje čim lepše. Udeležite se teh prireditev, veselite se in občutite v svojem srcu to lepo, staro mesto Škofja Loka.

Zasluži si to!

Izdajatelj:

Društvo upokojencev Škofja Loka

Partizanska cesta 1, 4220 Škofja Loka

Tel. (04) 512 06 64

e-pošta: drustvo.upokojencev@siol.net

Odgovorna urednica:

Jelka Mlakar

Stalne sodelavke:

Borjana Koželj, Jožica Kovič, Marinka Logar,

Marinka Mesec, Maruša Mohorič,

Nadja Podgoršek, Mana Veble Grum

Lektorica:

Marija Draškovič

Oblikovanje:

Nevenka Mandić Orehek

Urednica fotografije:

Zlata Ramovš

Tisk:

GTO Košir d.o.o.

Naklada: 2500 izvodov

Posamezni izvod stane 1,00 EUR.

Za člane Društva upokojencev je brezplačen.

ISSN 1855-0975

Zlata Ramovš

DRUŠTVO UPOKOJENCEV ŠKOFJA LOKA

Partizanska cesta 1

4220 Škofja Loka

Tel. tajništvo: (04) 512 06 64

Tel. blagajne: (04) 512 63 08

Fax: (04) 512 63 09

Uradne ure: sredo in petek od 8. do 12. ure

NA OBISKU PRI ŽUPANU

NAČRTUJEMO NA DOLGI ROK

Maruša Mohorič

IGOR DRAKSLER JE BIL PRVIČ IZVOLJEN ZA ŽUPANA V LETU 1994 IN JE BIL TAKRAT NAJMLAJŠI PREDSEDNIK SKUPŠČINE OBČINE V SLOVENIJI. O DELU V RAZNIH SAMOUPRAVNIH ORGANIH SE JE NAUČIL PRECEJ ŽE V PREJŠNJEM SISTEMU IN ZANIMALE SO GA MNOGE TEME. DESNA OPCIJA MU JE BILA BLIZU, ZATO JE KANDIDIRAL NA SKUPNI LISTI STRANK IN ZMAGAL.

V svoji predstavitvi je napisal: »Znanje in vzgoja mladini, dober zaslužek za pošteno delo ali zdrav pridelek, socialna varnost kmetom, delavcem in upokojencem, so pravica vsakega občana v ekološko prijazni, kulturni in človeško topli novi občini Škofja Loka. Osebnostno poštenje, pravičnost, odgovornost, strokovno delo in posvet s sodelavci bodo osnova za moje delo, ki bo služenje Vam občanom!»

Kdo Vas je nagovoril, da kandidirate za župana, gospodarstveniki ali politiki?

► Dogovorili smo se za skupno listo desno sredinskih strank, bil sem njen nosilec in smo zmagali. Imel sem izkušnje z delom

Osebnostni arhiv

v tedanji trodomni skupščini, s samoupravnimi interesnimi skupnostmi, delal sem na Skladu stavbnih zemljišč, zanimala me je sociologija, rad sem se učil. V stranko sem vstopil šele po enem letu županovanja.

Na katere rezultate svojega dela ste najbolj ponosni, kaj bi predvsem poudarili?

► Mislim, da je bila dobra odločitev, ko smo od države vzeli v najem prostore v vojašnici in jih nekaj oddali v gospodarske namene, nekaj pa družbenim (neprofitnim) organizacijam: mladim, upokojencem, Rdečemu križu, danes so tam tudi predavalnice Ljudske univerze.

Zelo sem ponosen, da imamo razvojni vrtec, povečali smo osnovno šolo Jela Janežiča, zdaj se tam gradi nova telovadnica, uredili smo tudi nove delavnice za Varstveno delovni center in domsko varstvo za otroke s posebnimi potrebami, kratka, zagotovili smo vse potrebne institucije za te naše ljudi, ki številčno niso velika skupina, a s človeškega vidika se mi zdi zelo pomembno, da je zanje dobro poskrbljeno.

Bili smo prvi v državi, ki smo se lotili takega projekta, sami smo si pisali in postavljali standarde. Na tem

področju smo v celoti primerljivi z Evropo.

Kaj bi še izpostavili kot velik dosežek svojega dela?

► Lahko vam povem, da je bila na začetku mojega mandata Kidričeva cesta dvosmerna, slabo vzdrževana, nevarna in kot glavna vpadnica v mesto prava sramota za Škofjo Loko. Danes je to moderna cesta s pločniki in kolesarsko stezo. S Trate v Podlubnik se lahko pelješ s kolesom. Skratka, prej je bila Loka bolj podobna vasi, danes je to mesto, ki ima dušo in tudi funkcionira kot mesto.

Kako je z gospodarstvom in industrijo, delovnimi mesti in zaposlenostjo?

► V Loki ni bilo nikoli velike brezposelnosti. No, to ni zasluga občine. Gospodarstvo je primerno strukturirano, pogoji so dobri, špekulantov pa ne maram, zato so nekateri gospodarstveniki včasih jezni name. Mislijo, da bodo dobili zemljo brezplačno, občina naj bi jih oprostila davkov, dobičke bi pa lepo nesli domov. To ne gre tako. Kaj bi imeli od tega naši ljudje, mesto, okolica? Mislim, da je pomembno, da imam socialni čut. To imamo v družini. Na račun okolja se ne špekulira. Okolje je eno in samo eno.

Kaj pomeni v strukturi prebivalstva skoraj 6000 upokojencev, kolikor naj bi nas bilo?

► Zdaj gredo v pokoj ljudje, ki so začeli delati v težkih časih po drugi svetovni vojni in mislim, da ti zato znajo ceniti sedanjí standard.

V naši občini imamo kar veliko otrok in mladih, pa zaposlenih, drugod je slabše. Prebivalstvo se stara, tako je tudi v Evropi, zato bo vedno težje zagotavljati socialno varnost. Mislim, da je pomembno, da ljudje ostanejo čim dlje aktivni.

V društvih lahko pripravijo različne programe in mi jih bomo, v okviru možnosti, podprli. Veste, danes ni več razdelilnika denarja, tudi občina ga nima toliko, kot nekateri mislijo. Pomembni so programi in samoorganiziranje. Vidim pa precej aktivnih upokojencev in to mi je všeč.

Občinski praznik je priložnost za pogled naprej, v prihodnost. Kaj boste povedali nam, občanom?

► Ne maram in nimam splošnih, velikih govorov.

Mi o sebi - junij 2008

nadaljevanje s prejšnje strani

Predstavil pa bom načrte, za katere mislim in upam, da jih bomo izpolnili v celoti: radi bi odprli obvoznico, čeprav še ni vseh potrebnih veljavnih dokumentov, letos v septembru bomo odprli obe športni dvorani (na Trati in v Podlubniku), v letu 2009 naj bi zaključili obnovo Sokolskega doma in s tem pridobili prostor za kulturne dogodke, zaživela naj bi nova industrijska cona. Delovna mesta torej bodo. Zelo pa si želimo urediti tudi knjižnico v novih in obnovljenih prostorih v letu 2010, torej ob koncu mojega mandata. Mislim, da bi bili to najpomembnejši projekti. Seveda pa imamo še veliko drugih načrtov.

Kako skrbite za svoje zdravje, rekreacijo, gospod župan?

► Slabo, zelo slabo. Delam po cele dneve, ob vikendih imam pa veliko vabil na razna srečanja. Ljudi sem kar

malo razvadil, pričakujejo, da bom povsod prisoten.

Ali boste kandidirali na jesenskih državnozborskih volitvah?

► Ne, zaenkrat sem volitev sit. Nimam teh ambicij. Naj poskusijo še drugi!

Ali razmišljate o odhodu iz politike po končanem mandatu?

► Ne, tega pa nisem rekel.

Kako se počutite v Škofji Loki?

► Dobro se počutim in rad sem tukaj, čeprav živim v neposredni bližini industrije. Pomembna je skrb za okolje, da se vsi pametno obnašamo in razumemo med seboj.

Gospod župan, hvala za čas, ki ste si ga vzeli za ta pogovor.

ZAKLADI STAREGA MESTA

SKRIVNOSTNA HIŠA NA LONTRGU

Prispevek in fotografije Borjana Koželj

**Med Sevšco in Poljanšco
eno mestece stoji,
mal bliže ga pogledjmo,
kva noter se godi.**

(Škofjeloška I. – Knjiga hiš II.
France Štukl
napisal ljudski pesnik
Valentin Sever)

Rada imam naše tisočletno mesto, potisnjeno pod grad in med dve reki. Hiše so rasle v vrste ob glavni ulici, razširjeni v Mestni trg – Plac in v Spodnji trg – Lontrg. Poslikana pročelja hiš na Placu pričajo o bogastvu prebivalcev, ki so se ukvarjali s trgovino in obrtjo. Posamezne hiše še vedno razkazujejo svojo pomembnost. Lontrg pa je zrasel na spodnji terasi vzporedno z Mestnim trgom, vendar je bil revnejši. Tu so živeli mali obrtniki, delavci in dninarji povezani s kmečkim življenjem, saj so imeli svoj košček zemlje. Bili so osebno svobodni. Vplivi tako meščanskega kot kmečkega življenja se izražajo v arhitekturi. Še v 17. stoletju so bile hiše na Lontrgu večinoma lesene, pokrite s skodlami. Po požaru leta 1698 so pritličja pozidali, nadstropja pa so bila še dolgo lesena in pogosto okrašena z gankom. Vse do danes so v njih živeli, jih obnavljali, dograjevali, prekrivali. Obiskovalcem se mogoče zdijo vse enako nezanimivo stare, mogoče celo prazne. Nekatere se

Mi o sebi - junij 2008

ne zdijo vredne večje pozornosti niti raziskovalcem. Meni pa se zdi, da na videz skromni hiši vdihnejo življenje ljudje, ki v njej živijo.

Lekarna Mesto - 37

Dejavnost meščanov je bila ves čas bogata. Tu je živelo veliko obrtnikov, trgovcev in drugih, saj je po številu prebivalstva leta 1780 v mestu živelo 1653 ljudi. Potrebovali so tudi ranocelnika in zdravila za bolezni. Tako so se z zdravilstvom ukvarjale že klarise in kasneje uršulinke, ki so na svojem vrtu gojile zdravilna zelišča. Od 1839 pa je v hiši št. 38 na Placu že prava apoteka Karla Fabianija. 1868 se je preselila v sosednjo hišo.

ZAKLADI STAREGA MESTA

nadaljevanje s prejšnje strani

Podedoval jo je Karlov sin, leta 1895 pa jo je prevzel Ervin Burdych, po rodu Čeh. Leta 1904 jo je preselil v svojo hišo v Kapucinskem predmestju. Po drugi svetovni vojni so jo nacionalizirali in kasneje preselili v Zdravstveni dom Škofja Loka.

V tej zadnji lekarni je bila dolgo zaposlena magistra Janka Primožič Tavčar, doma na Lontrgu. Pred petnajstimi leti se je odločila za samostojno pot in v domači hiši uredila svojo lekarno Mesto - 37. Stari hiši je vdihnila novo življenje. Na vsakem koraku je čutiti, s kakšno ljubeznijo in občutkom za zgodovinsko bogastvo jo je obnavljala. Kot mnoge lastnike

Kotiček, kjer je klobučar Tavčar kuhal klobučevino

starih hiš je tudi njo zanimala preteklost domače hiše. V hiši so v 18. stoletju živeli krznarji in klobučar Tavčar ter ded gospe Janke, ki je bil čevljar. Nekateri so iskali med starimi zidovi zaklad; gospa Janka ga je našla v ostankih stare arhitekture in v predmetih, ki so jih nekdanji prebivalci uporabljali pri svojem delu in življenju. Ohranjala je stare predmete in jim namenila novo funkcijo, jih vključila v življenje svoje družine in lekarne. To so elementi, ki izvirajo iz časa od 16. do 19. stoletja. Na dan so prišle stare lesene preklade, majhna okenca, kamniti portali, počrneli zidovi iz časov požarov v 17. stoletju, ki so uničili veliko hiš na Lontrgu, a so jih vedno znova obnavljali. Ko so v najstarejšem delu hiše odstranili omet na stropu, je prišel na dan obokan strop iz opeke, pozidane v zanimivih vzorcih. V kotu so ohranili prostor za kotel, v katerem je klobučar Tavčar konec 19. stoletja kuhal klobučevino. Hišo je kasneje kupil ded gospe Janke, Franc Primožič, čevljar. Mala hiša je v pritličju obsegala le vežo, skozi katero je bil izhod na vrt in bivalni prostor, »hišo«. V nadstropju je bila soba, kamra in shramba. Leta 1903 je ded Franc obnovil fasado, povečal okna in vrata in dogradil stranišče.

Z obnavljanjem je nadaljeval sin Janez. V veži je bila stena iz prodnikov, ki so s solzenjem naznanjali poslabšanje vremena. Poskrbel je za osušitev sten.

V tej mali, stari in skrivnostni hiši se je rodila tudi Janka. V mladosti ni iskala zaklada v hiši, toda prišel je čas, ko se je zavedla, da je hiša njen zaklad.

Želela je postati kozmetičarka, toda v šolo bi morala daleč od doma. Odločila se je za farmacijo z namenom, da bo kasneje na Dunaju specializirala kozmetiko, toda načrte ji je preprečila očetova bolezen in smrt. Tako je postala magistra farmacije in ni ji žal. Uživa med stekleničkami in zavojčki zdravil. Delo v lekarni ji vzame veliko časa, saj mora biti na tekočem v stroki in zakonodaji. Ves ostali čas pa posveti družini, hiši in vrtu.

Hiša je že skoraj urejena in tudi na vrtu je že veliko postorila. Ogradila ga je z obzidjem iz kamnov, ki so prišli na dan pri obnovi sosednje hiše in so ostanek srednjeveškega obzidja. V kotu je velika lopa iz starega tramovja. Tla so tlakovana v starem stilu. Veliko ohranjenih ostankov preteklosti poživlja cvetje in zelenje.

Veliko veselja ima s hčerkama Moniko, ki se je usmerila v novinarstvo, in Natašo, ki bo mogoče nadaljevala delo v lekarni. Obe pomagata pri urejanju doma in prevzemata vsaka svoj del odgovornosti.

Gospa Janka ima še eno veselje – popotovanja. Ker ni mogoče zapreti lekarne za dalj časa, se s hčerkama večkrat poda na krajša potovanja. Vsem trem so ti

Ostanki starega mestnega obzidja so vgrajeni v novo obzidje.

izleti v veliko veselje.

Gospa Janka je z veliko občutka ohranila stare elemente v hiši, jih vgradila v sodobno življenje in poskrbela, da bodo ohranjeni ne le za njeni dve hčeri, ampak tudi za bodoče rodove.

Življenje te družine je dalo vsebino stari, skromni hiši na Lontrgu.

STAREJŠI ZA VIŠJO KAKOVOST ŽIVLJENJA DOMA

PREDSTAVITEV PROJEKTA V POGOVORU S PREDSEDNIKOM DU MIROM DUIČEM

Maruša Mohorič

ZVEZA DRUŠTEV UPOKOJENCEV SLOVENIJE (V NADALJEVANJU ZDUS) V SODELOVANJU S SLOVENSKO FILANTROPIJO (ZDRUŽENJE ZA PROMOCIJO PROSTOVOLJSTVA) IN S PODPORO MINISTRSTVA ZA DELO, DRUŽINO IN SOCIALNE ZADEVE ŽE PETO LETO V SLOVENIJI IZVAJA PROGRAM STAREJŠI ZA STAREJŠE ZA VIŠJO KAKOVOST ŽIVLJENJA DOMA. VKLJUČENIH JE ŽE VEČ KOT STOPETDESET DRUŠTEV UPOKOJENCEV IN LETOS SE JE VKLJUČILO TUDI NAŠE DRUŠTVO

Gospod predsednik, prosim, da predstavite program, o katerem govorimo!

► Vemo, da se število starejših ljudi povečuje, ne le v Sloveniji, tudi v Evropi. Razlogov je dosti in jih poznamo. Večina starejših ljudi želi ostati doma, kjer se najbolje počutijo. Domov za starejše je premalo. Zato se je ZDUS odločila za program, s katerim bi skušali ugotoviti stanje in potrebe starejših od 69 let. Mnogi od njih živijo sami, včasih so osamljeni.

Kakšni so osnovni cilji načrtanega projekta?

► Na podlagi osebnih stikov naj bi skušali ugotoviti in spoznati:

- potrebe starejših, ki živijo v domačem okolju,
- poiskati tiste, ki sami ne znajo ali ne morejo najti pomoči ter jim olepšati starost,
- odpreti vrata naših društev pomoči potrebnim in jih privabiti k našim aktivnostim,
- prenesti informacije o starejših odgovornim v občini in vplivati na izboljšanje storitev zanje,
- pomagati drugim humanitarnim organizacijam najti tiste, ki so pomoči najbolj potrebni,
- povečati vpliv civilne družbe na odločitve o starejših in njihovih potrebah.

Komu boste posredovali rezultate, ki jih boste dobili na podlagi anketiranja?

► Bistveno je, da ugotovimo stanje v družbi. Znano je, da so Centri za socialno delo precej birokratski in premalo praktični. Naši prostovoljci pa bi šli k ljudem, se z njimi pogovorili, zapisali odgovore in jih posredovali odgovornim na občinski in državni

ravni, pa tudi humanitarnim organizacijam. ZDUS že dalj časa opozarja odgovorne v državi, da je potrebno narediti več kakovostnih programov za medgeneracijsko sodelovanje.

Kako boste organizirali delo za izvedbo programa, kje boste dobili sredstva?

► Najprej smo uskladili Pravila društva, kjer smo se opredelili tudi za humanitarno in dobrodelno organizacijo z namenom medsebojne pomoči in ureničevanja skupnih interesov upokoјencev in drugih

Nadja Podgoršek

starejših oseb, tudi tistih, ki niso člani našega društva. Sprejeli smo Pravilnik o varovanju osebnih podatkov in imenovali za koordinatorko **Nežko Fojkar**, ki bo vodila projekt in se je že udeležila začetnih izobraževanj. Računalniško opremo in nekaj sredstev naj bi

dobili od ZDUS-a, prijaviли smo se tudi na razpis za socialne programe v občini Škofja Loka. Ankete naj bi delali naši prostovoljci, torej naši člani, katerim bi skušali pokriti materialne stroške. Zanašamo se na dobro voljo ljudi, ki za svoje delo ne pričakujejo plačila v materialnem smislu, ker mnogim že stik s sosedom, znancem ali drugimi ljudmi pomeni več kot denarna nagrada. Zato upam in pričakujem, da se bodo oglasili vsi, ki so pripravljeni sodelovati, da si tudi na tak način razširijo obzorja ali pa koristno porabijo čas. Prepričan sem, da nam bo uspelo.

ZDRUŽENI SMO MOČNEJŠI

Maruša Mohorič

Nežka Fojkar iz Podlubnika je socialna delavka. Odraščala je v veliki družini, kjer so vsi otroci pridno pomagali staršem pri domačih opravilih, starejši so varovali mlajše, za igro je bilo časa manj, a je bilo Mi o sebi - junij 2008

življenje vseeno prijetno. Verjetno so ji prav družinske izkušnje začrtale poklicno pot. Po gimnaziji in študiju socialnega dela je bila njena prva zaposlitev delo z osnovnošolci, večino svoje delovne dobe pa

STAREJŠI ZA VIŠJO KAKOVOST ŽIVLJENJA DOMA

nadaljevanje s prejšnje strani

je delala z osebami s posebnimi potrebami v Centru slepih in slabovidnih Škofja Loka v Srednji šoli za slepe in slabovidne. To delo ji je bilo na začetku dokaj neznano. Pri spoznavanju posebnosti slepote in slabovidnosti so ji najbolj pomagali tisti, ki so imeli s to invalidnostjo lastne izkušnje. Veliko se je naučila in spoznala, da je vsak človek edinstven, drugačen in da v življenju ni pravih vzorcev, po katerih bi se lahko ravnali.

Po upokojitvi se je največ ukvarjala s širšo družino in je še vedno dobra mama in babica trem vnukom. Ima velik vrt in sadovnjak, kjer dela nikoli ne zmanjka. Živi v prijetnem okolju, kjer se vsi poznajo in so si dobri prijatelji, kar je tudi dobrozagotovilo za medsebojno pomoč.

Na pobudo Društva upokojencev se je odločila za vključitev v projekt **Starejši za višjo kakovost življenja doma**, pri katerem naj bi koordinirala vse aktivnosti med društvom upokojencev in širšo okolico. Naloga se ji zdi zanimiva, dokaj obsežna in odgovorna.

Osební arhív

»Združeni smo močnejši,« je geslo za dobre rezultate in Nežka je prepričana, da se bodo našli tudi prostovoljci, ki so potrebni za izvedbo projekta. Bila je že na začetnem izobraževanju, na katerem je Zveza društev upokojencev Slovenije predstavila projekt, ki ga podpira tudi Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve Republike Slovenije. Velik poudarek je na prostovoljstvu, ki naj bi počasi postalo vseslovensko gibanje. »Danes jaz pomagam tebi, jutri bo kdo mlajši pomagal meni.« S pomočjo drugim pomagam tudi sebi in to naj bi bilo naše vodilo.

Nežka meni, da je program zelo aktualen, saj se življenjska doba podaljšuje in zlasti v visoki starosti človek vedno bolj potrebuje pomoč sočloveka. Že z rešitvijo majhnih potreb lahko mnogim ljudem rešimo njihove »velike težave«.

Prostovoljstvo bo vedno bolj dobrodošla dejavnost na področju staranja. Mene je prepričala in odločila sem se, da se jim pridružim. Razmislite še vi in odločite se ZA. Več nas bo, močnejši in uspešnejši bomo.

TEŽAVE MOJE SOSEDE FRANCKE

Marinka Logar

Sosedi sva postali pred 40. leti. Takrat je še imela moža in sina dvajsetih let. Naši medsebojni stiki so bili: »Dober dan. Kako ste?« Kmalu se je sin odselil, odšel je s trebuhom za kruhom v Švico. Gospa in gospod sta bila prijetna soseda, večkrat smo se družili ob kavici, gospa je dostikrat spekla buhteljne, ki sem jih bila deležna tudi jaz. Lepo življenje. Mož se je upokojil in ostal pri ženi, ki je namesto službe ostala doma in skrbela za družino. Potem je mož zbolel in leta 1986 je postala vdova s skromno pokojnino po možu. Nikoli se ni pritoževala, da nima denarja. Sin jo obiskuje in ji pomaga tudi z denarjem. Občutek imam, da je denar ne skrbi, postaja pa vedno bolj skromna, le strah je vedno večji zaradi osamljenosti in nemoči. Sama je spoznala, da bo zanjo najbolje, če se odpravi v dom starejših in pred dvema letoma sva v CSS v Škofji Loki odnesli prošnjo in tako se je uvrstila na čakalno listo. Takrat je pri svojih 86. letih še vedno v celoti skrbela zase,

Zlata Ramovš

kuhala si je pestro hrano, vsak dan drugačno, nikoli na zalogo. Je pa vedno bolj pogrešala družbo in name se je zelo navezala, ker sem ji ob boleznih vedno priskočila na pomoč. Zelo mi zaupa in vedno bolj pogosto si želi moje družbe. Pred mesecem je opustila kuhanje,

ker ji roke ne služijo tako, kot bi rada. Kosilo ji pripeljejo iz Doma starejših. Zadovoljna je s hrano, le preveč jo je. Vedno mi ponudi polovico in če odklonim, se kar zjoka, saj se ji zdi smrtni greh, da bi hrano metala v smeti, noče pa »postane« hrane za večerjo. Raje ima belo kavo in kruh.

Pred tremi tedni je padla na hodniku in si prebila glavo

zadaj in si »pridelala« veliko buško spredaj. Še bolj je postala nemočna in še bolj me rabi. Še veliko prepričevanja bo treba, da bi se ji povrnila prejšnja volja do življenja. Upam, da mi bo uspelo. Toda, ker

Mi o sebi - junij 2008

nadaljevanje s prejšnje strani

jo je strah, me kar noče poslušati. Vedno težje čaka, da bi jo poklicali v Dom, kjer bi ne bila tako sama in bi se počutila bolj varno. Vsako dopoldne se dobiva ob kavici, kar je zanjo najlepši del dneva.

Vedno znova mi potoži, da »danes vidi slabše kot včeraj in da jo boli glava«. Jaz pa ji odvrnem, da bo jutri ravno tako. Kolikor mi čas dopušča, sem pri njej tudi popoldne in igrava remi. Pri tem pozabi na svoja leta in težave in je spet taka kot včasih. Če pa ji karte padejo z rok, se zopet spomni, kako ima vsak dan bolj trde prste in jaz ji odgovorim, da jutri ne bo boljše. Ker je bistra, se čez čas zasmije in reče: »Saj

res, nisem vsak dan mlajša.« In tako nama ostajajo jutra, ko jo vprašam: »Je že kavica kuhana?«, ona pa: »Ne še, bo pa koj«.

Pri vseh mojih zdravstvenih težavah pa me je vedno bolj strah, da se mi kaj ne zgodi, preden bo Francka sprejeta v Dom. Zdaj ji namreč že perem, likam, čistim, jo skopam, grem v trgovino, plačam položnice in ji prinesem časopis ter ostalo pošto v tretje nadstropje.

Mnogo dobrega lahko storim zanjo, ne znam pa ji odgovoriti na njeno vse pogostejše vprašanje: »Kdaj me bodo sprejeli v Dom?«.

SPOZNAJMO SE

NA OBISKU PRI POVERJENICI MAJDI BERNARD

Maruša Mohorič

BALINANJE JE NJENA VELIKA LJUBEZEN IN OBVEZNOST.

Majda Bernard, rojena leta 1941, se je upokojila zelo mlada. Bili so pač taki časi in zaradi tega je bila prav srečna. Že kmalu po upokojitvi je prišel k njej poverjenik Ivan Kušar in jo včlanil v Društvo upokojencev Škofja Loka, hkrati pa jo je nagovoril, da je postala poverjenica za Gorenjo vas-Reteče, kjer je bilo takrat skoraj sto upokojencev. Zdaj gredo nekateri sicer poravnat svoje obveznosti kar v društvene prostore, nekateri pa z veseljem počakajo, da pride, saj so se tako navadili.

Čeprav ne vozi avtomobila, ji delo poverjenice ustreza, saj se tako sreča z ljudmi, da se malo pogovorijo. Rada hodi peš in se vozi s kolesom, pozna vse ljudi v okolici. Zdaj raznaša tudi glasilo Mi o sebi in nekateri upokojenci ji povedo, da preberejo vse, od začetka do konca.

Kaj še počne kot upokojenka? Zjutraj prebere dnevno časopisje, s prijateljico pijeta kavo, z možem gresta na potovanje in v toplice. Te jo »spravijo k sebi«, ker je imela probleme s hrbtenico. Rada plava, spomladi in jeseni redi piščance, da imajo domače meso, obdeluje vrt...

Njena ljubezen in obveznost pa je balinanje. Ko pripoveduje o tem, se ji zasvetijo oči, razživi se in razneži, tako da meni ni več treba zastavljati zoprnih

Nevenka Mandić

vprašanj.

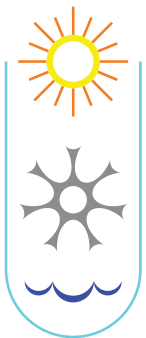
Vodi žensko balinarsko sekcijo pri Društvu upokojencev Škofja Loka. Imajo dvanajst članic, devet starejših trenira v ponedeljek, štiri mlajše pa v torek dopoldne. Trenirajo, tekmujejo in organizirajo tekmovanja. Druženje jim pomeni veliko, pa uspehi tudi.

Majda ima skromne želje, želi si, da bi bila zdrava, in še veliko načrtov z balinanjem.

Vesela je, ker se je članstvo v društvu povečalo, da se veliko dogaja, da je zdaj še več možnosti, ker deluje

Univerza za tretje življenjsko obdobje, športnikov je kar veliko, pa planinci in pohodniki so aktivni, izletov je precej, kratka, vsak upokojenec lahko najde nekaj zase.

Upam, da ste tudi vi, ki to berete, začeli pozitivno razmišljati in boste poiskali nekaj, kar vas bo veselilo in vam popestrilo obdobje, ko »se ne staramo, ampak zorimo«, kot je rekla psihologinja.

PRIPRAVE NA NOVO ŠTUDIJSKO LETO

Borjana Koželj

V LETOŠNJEM ŠTUDIJSKEM LETU SMO IZPOLNILI VSE NALOGE, KI SMO SI JIH ZASTAVILI, TAKO ŠTUDIJSKE KOT TISTE S PODROČJA KULTURE IN PROSTOVOLJSTVA.

KAKŠEN PROGRAM BOMO PONUDILI NAŠIM ČLANOM V NASLEDNJEM ŠTUDIJSKEM LETU?

O tem že razmišljamo vse leto. Še vedno ugotavljamo, kaj od ponujenega je na naše člane naredilo dober vtis in je bil odziv velik, kaj bi veljalo v programu ponovno ponuditi, kaj še dodati, itd. Prihajajo tudi zanimive ponudbe. **Jezikovni študijski krožki** so že naš železni repertoar, saj je za angleščino in nemščino veliko zanimanje, naši člani pa si vedno želijo osvežiti ali pa pridobiti znanje tujega jezika. Trudimo pa se pritegniti pozornost še za druga znanja. Vsako leto je več zanimanja za **računalništvo**, saj tudi starejši spoznavamo, da je vsaj poznavanje osnov nujno in dosegljivo.

Ker radi odkrivamo svoje korenine, bomo tudi v naslednjem študijskem letu organizirali krožek **rodoslovja**. Posebno pozornost bomo posvetili **skrbi za lastno zdravje**. Če bo dovolj zanimanja, bomo pripravili **foto krožek**. Še naprej bo deloval krožek **umetnostna zgodovina**. V preteklem letu smo uspešno izpeljali **tečaj plavanja**, ki ga bomo

dali na seznam tudi v prihajajočem študijskem letu. V programu ostajajo krožki, ki jih v preteklosti zaradi manjšega zanimanja nismo izvedli, a menimo, da bi bili zanimivi, kot na primer **kiparjenje**, **aranžerstvo**, **slikarstvo**, **šola slikanja**, **raziskovalna dejavnost**. V program smo uvrstili tudi novost, ki nam jo je ponudila Irena Jarc – **risanje mandal**. Razmišljamo tudi o prostočasnih dejavnostih – o izdelovanju **ročnih del**, o **klekljanju in oblikovanju gline**. Vsekakor pa ostaja na našem seznamu Čaj ob petih, proslavljanje kulturnega praznika in strokovna ekskurzija. Kot doslej se bomo tudi vnaprej trudili pritegniti k sodelovanju dobre mentorje, ki zagotavljajo kakovost.

V jesenski številki glasila bomo podrobneje predstavili študijski krožek Oblikovanje gline. Mentorica bo Saša Ambrožič, ki obljublja, da se bomo enkrat tedensko imeli »fajn.«

Veseli nas, da naša univerza raste, tako po številu članov kot tudi po kvalitetni ponudbi.

TEČAJ RISANJA MANDAL

Borjana Koželj

Mandala – roža življenja

Nekega dne sem dobila po elektronski pošti prijazno pismo z zanimivo ponudbo. Gospa **Irena Jarc** je predstavila sebe in tečaj, ki bi ga pri nas vodila: tečaj risanja mandal.

Kaj je mandala?

Gospa Irena kratko razloži:

»Mandala ali roža življenja je staroindijska beseda za krog, srečamo pa jo v vseh

kulturah po svetu. Že od praveka je bila glavni simbol za koncentracijo, meditacijo, osebnostni zrelostni proces, zaščito in zdravljenje. Risanje in barvanje mandal nas pomirja in dviga našo zavest. V mandali je najbolj poudarjena sredina, ki predstavlja ljubezen, resnico in osredotočenje v samega sebe. Skladnost barv, likov in simbolov vpliva na razpoloženje,

odstranjuje blokade in daje notranji mir. Risanje mandal odpira lepo in ustvarjalno pot do notranje harmonije.

Vsak udeleženec riše mandalo, ki jo nosi v sebi.«

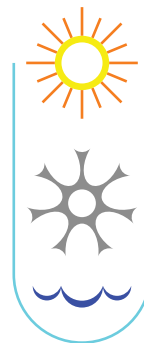
Voditeljica Irena Jarc je profesorica pedagogike. Risanje mandal že vrsto let uporablja pri delu z učenci v razredu na waldorfski šoli, v zadnjem času pa je bila zaposlena na šoli s prilagojenim programom. Je prevajalka in avtorica zgodovinske knjige.

Predlog me je prepričal. Priprave na naslednje študijsko leto že tečejo in uvrstila sem ga v seznam razpisanih študijskih krožkov za študijsko leto 2008/2009.

MARINKINA KNJIŽNICA

Marija Draškovič

V četrtek, 22. 5. 2008, smo imeli v Marinkini knjižnici dan odprtih vrat. Hoteli smo pokazati, kako se knjižnica razvija in kako urejamo knjižno gradivo. Obiskali so nas prijatelji in tudi prijazni darovalci knjig. Skupaj smo ugotovili, da je knjižnica že kar bogata, saj ima že skoraj tisoč knjig. Knjižna zaloge je enakomerno razdeljena na tri dele: strokovne knjige, leposlovje slovenskih avtorjev in leposlovje tujih avtorjev. Posebej nas veseli dejstvo, da je večina knjig podarjenih. Naj omenim, kakšne knjige so nam podarili naši darovalci. Najprej

so tu knjige Prešernove družbe rednih letnih zbirk, ki vsebujejo leposlovje, knjige za mladino in strokovne knjige, sledijo romani in povesti, ki se dobro berejo, celotna zbirka Loških razgledov in druge publikacije Muzejskega društva Škofja Loka, strokovne knjige o rastlinah, o kuhanju, učbeniki angleškega in nemškega jezika, geografske knjige, biografije in zgodovinske knjige. Posebej smo bili veseli celotne zbirke Nobelovci in skoraj celotne zbirke Naša beseda, saj te knjige tvorijo osnovno knjižno zalogo vsake knjižnice.

Vsem darovalcem se za podarjene knjige iskreno zahvaljujemo in jih vabimo, da bi velikokrat obiskali našo knjižnico.

Obiščite nas v sredo, četrtek in petek od 11. do 12. ure še ves mesec junij. Julija in avgusta bo knjižnica zaprta, z delom začnemo spet septembra.

POLETNO BRANJE

Marija Draškovič

V KNJIGAH JE VELIKO ZAKLADOV, NAJBOLJE PA JE, DA LAHKO TO BOGASTVO UŽIVATE SLEHERNI DAN SVOJEGA ŽIVLJENJA.

Če pogledate na internetne strani pod geslom Poletno branje, dobite več kot dvajset strani dolg seznam predlogov. Avtorji predlagajo branje leposlovnih, strokovnih knjig s področja računalništva, priročnike za poslovneže. Nekdo predlaga knjigo, s pomočjo katere si lahko izboljšate spomin na delu, v šoli in pri igri. Založbe ponujajo žepne knjige, ki so izdane prav za poletni čas. To so ljubezenski, pustolovski, zgodovinski in kriminalni romani. Nekatere založbe pa ponujajo razne vodnike, npr. po Sloveniji: Po Gorenjski, Po Dolenjski, Po Štajerski itd. Spet drugi predlagajo knjige, ki opisujejo vzpone v gore in nas skušajo zvabiti v hribe.

Poletje je čas, ko smo veliko zunaj hiš ali stanovanj. Branje knjig ali časopisov se prenaša v lepše okolje. V tako okolje spada knjiga, ki te tako pritegne, da je ne moreš odložiti in pozabiš vse, kar se dogaja okoli tebe. Obiskovalce stojnice ob tednu vseživljenjskega učenja smo spraševali, kakšne knjige bi brali poleti. Največ se jih je odločilo za ljubezenske romane, zgodovinske in pustolovske

romane. Nekateri pa tudi za strokovno literaturo.

Ko so pisatelja Ferija Lainščka vprašali, kaj naj beremo poleti, je predlagal roman, po katerem je bil posnet film Hit poletja. Primerno branje bi bilo tudi zbirka romanov, ki prikazuje usodo neke družine v več zgodovinskih obdobjih, Lipa zelenela je slovenskega pisatelja Bogdana Novaka. Mogoče vas zanima usoda žensk, ki so odhajale v Egipt kot dojilje. O tem pripoveduje roman Grenko morje Marjana Tomšiča. Zanimiv je tudi roman Južni veter istega avtorja. Od tujih avtorjev nekateri priporočajo romane Johannesesa. M. Simmla, Maria Puza (roman Boter), Arta Pasillina Zajčje leto in druge romane, roman Nore Roberts Modra dalija, romane Victorie Holt. Če so vam pri srcu kriminalni romani, berite Agatho Christie, Mary Higgins Clarke. Preberite tudi kako knjigo za mladino, ne bo vam žal.

Predlogov bi bilo lahko še veliko, važno je, da se odločite in se vživite v svet zgodb in usod.

UNIVERZA ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

LOŠKA KRAJINA V PODOBAH ZAPISANA

Borjana Koželj

Jure Nastran

V galeriji Loškega muzeja je bila 9. aprila letos odprta razstava »Loška krajina v podobah zapisana.« Razstavo je odprl predsednik Republike Slovenije dr. Danilo Turk.

Dogodka se je udeležilo veliko ljudi. Poleg smo bili tudi prostovoljni mediatorji, ki bomo vse do 31. decembra 2008 sodelovali pri skrbi za varnost te in tudi ostalih zbirk v muzeju.

V sodelovanju z Loškim muzejem smo člani Univerze za tretje življenjsko obdobje postali

PROSTOVOLJNI MEDIATORJI V KULTURI,

- ❖ ker nas zanima zgodovina Škofje Loke,
- ❖ ker o zgodovini našega mesta vemo že veliko in bi radi izvedeli še več in
- ❖ ker bi svoje znanje želeli posredovati drugim.

KAKO ŽIVIJO LJUDJE NA KRASU?

Borjana Koželj

Že pred pol leta sem začela načrtovati zaključno ekskurzijo članov Univerze za tretje življenjsko obdobje. Navezala sem stike s Centrom Gradina v Naravnem deželnem rezervatu Doberdobskega in Prelosnega jezera, ki je vključen v evropsko omrežje Natura 2000. Našla sem jih na internetu. Nisem vedela, da je to čisto nov center, saj so začeli z delom

Nevenka Mandič

V muzeju so predstavljene kulturne in zgodovinske značilnosti krasa

še le v oktobru lanskega leta. Vsi, ki sem jih tu srečala, so še mladi in to ni njihova zaposlitev – pravo službo imajo drugje, tu pa delajo v svojem prostem času.

V zadnji številki našega glasila smo ekskurzijo napovedali in bili veseli velikega odziva. V kratkem času smo napolnili avtobus. Malo nas je skrbelo vreme, saj je datum padel v čas ledenih mož. Pa saj tudi vreme ni več kot nekoč... Imeli smo čudovit sončen dan, primeren za dobro družbo in veselje.

Vse je šlo po načrtu: točno ob desetih smo bili v Doberdobu, kjer nas je čakalo presenečenje. Cesta do Centra ni bila pravočasno usposobljena za promet, zato so nas prepeljali do tja s kombiji in osebnimi avtomobili.

Po veselem sprejemu in klepetu smo se razvrstili v dve skupini, prva je šla najprej v muzej, druga pa na sprehod v okolico. Uživali smo v vonjavah krasa, saj je vse okrog nas cvetelo in težko smo se odločili, kaj najbolj dehti. Uživali smo ob razgledu z roba Črnega hriba na Doberdobsko jezero, ki zaradi suhega vremena ni bilo prav veliko, zato

UNIVERZA ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

nadaljevanje s prejšnje strani

Doberdobsko jezero iz sprejemnega centra Gradina

pa smo opazovali, kako se spreminja rastje od vode v Beznu, delu jezera, ki nikoli ne presahne, pa navzgor do roba, kjer je doma kraška gošča. Prelosno jezero, drugo, manjše presihajoče jezero, je skrito za grebenom, zato pa je pogled segel vse do morja, Savudrije in letališča Ronki, če ne bi bilo rahle meglice, bi videli tudi Benetke. Sprehod smo zaključili v malem muzeju, ki nazorno predstavlja naravo: presihanje jezera, rastlinstvo, živalstvo, in zgodovino od prazgodovinskega gradišča, od katerega so ohranjeni ostanki obzidja, za katerim je živel pastirsko ljudstvo Iliri. Kasneje so to obzidje izkoristili Rimljani. Med prvo svetovno vojno so tam našli zavetje tudi italijanski vojaki. Leta 1916 so se tu bili hudi boji, v katerih je na avstroogrski strani izgubilo življenje veliko slovenskih fantov, zato je bil »Doberdob slovenskih fantov grob«.

Po drugi svetovni vojni je to ozemlje ostalo v okviru Italije. Ker je bilo to obmejno področje, je bilo zaprto, zavarovano, nedostopno, zato so se narava in posegi

Pogled na vas Doberdob

Borjana Koželj

človeka iz preteklosti ohranili. Vse to so povezali v ponudbo, ki si jo obiskovalci lahko ogledajo. Preseneča, da vsi govorijo zelo lepo slovensko. Kljub fašističnemu preganjanju slovenščine je ostala živa v šoli, cerkvi, na ulici in v domovih, le lekarnar in nekateri uradniki so italijanske narodnosti. Politične meje so ljudi vedno delile, tu pa je meja že zdavnaj padla. Z veseljem smo ugotovili, da je mejni prehod Klariči prazen, zapuščen. Le nekaj zgradb stoji kot opomin na preteklost.

Naprej nas je pot vodila proti morju. Ustavili smo se na izviru Timave in pozdravili vodo, ki priteče podzemno

Zlata Ramovš

Izvir Timave

iz Notranjske reke, Vipave in Soče. Na obcestnem počivališču smo si vzeli čas za občudovanje Devinskega gradu in se spomnili Lepe Vide, ki je tu plenice prala in odšla čez morje na španski dvor.

Potem pa smo se počasi prebijali skozi gost tržaški promet proti Občinam. Trst je bil svobodno pristanišče, zato ga je že pred davnimi časi zajela globalizacija. Vedno je bil zelo narodnostno mešan. Še v 19. stoletju je bil največje slovensko mesto. Po drugi svetovni vojni ga je meja odrezala od zaledja in razvoj je zastal. Mi tega občutka nismo imeli.

V Sežani smo krog naše poti sklenili. Privoščili smo si pivo, kavo in klepet, potem pa proti domu.

Razmišljam že o naslednji ekskurziji. Morda bi šli na morje?

Zlata Ramovš

OBUJAMO STARO LJUDSKO PESEM

Mana Veble Grum

SLOVENSKA DEKLICA

*Sem slovenska deklica,
Minka mi je ime.
Sem obraza bistrega,
zvesto imam srce.*

*Glažek zdaj prijela bom
s to štajersko roko,
vince ven izpila bom
na zdravje Štajerjev.*

*Mam'ca so b'li Štajerka,
očka Štajer,
rod za rodom naj živi
bog štajerskih ljudi.*

*Zibka je b'la lipova,
k' sem se notri zibala.
Lep je bil ta rožni cvet
od mojih mladih let.*

Besedilo te pesmi, ki sem jo prepevala v otroških letih skupaj z mamo in sestrami, mi je v celoti zapisal in zapel Stane Orešnik. Povedal je, da so se jo on in njegovi bratje naučili od mame, saj so jo večkrat zapeli ob večerih v krogu družine po končanem delu na kmetiji. Oni so živeli pri Šentjanžu na Dolenjskem, kjer je bila pesem tudi bolj znana kot pri nas na Štajerskem.

SLOVENSKE MLADENKE

*Slovenske mladenke, le pojte veselo,
domačo deželo budite vselej.
Slovenske mladenke, le pojte veselo,
domačo deželo bodrite vselej.*

*Saj naša danica je že zasvetila,
ta bode zdrobila nasprotnika v prah
in bodo združili otroci slovanski
se v rod velikanski sovražniku v propad.*

*Oj, takrat pa bodo mladenkam se vila
prekрасna veziva ...
Sovražniku ...*

Zadnje kitice ne znam v celoti, morda jo kdo dopolni. To narodnobuditeljsko pesem sva prepevali z mamo. V nobenem zboru je še nisem slišala, po radiu pa jo je večkrat igral na harmoniko Avgust Stanko.

PESEM ZDRUŽUJE TUDI UNIVERZE ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

Marinka Logar

Univerza za tretje življenjsko obdobje Domžale, ki smo jo pobliže spoznali že lani na naši prireditvi ob slovenskem kulturnem prazniku, je 23. aprila letos priredila prvo revijo pevskih zborov Univerz za tretje življenjsko obdobje, ki smo se je udeležili tudi člani MePZ VRELEC pri Društvu upokojencev Škofja Loka. Sodelovali so zbori iz različnih krajev Slovenije. Zaradi odlične organizacije prirediteljev je revija zelo uspela. V razgovoru po reviji smo vsi sodelujoči izrazili željo, da bi zaživela tudi pobuda rednih pevskih srečanj. Je sicer povezana tudi s stroški, vendar smo menili, da bi z nekaj dobre volje tovrstno združevanje starejših uspeli razširiti po vsej Sloveniji, ker je to še en način spoznavanja ljudi. Pevci se te možnosti veselimo in smo s svojim petjem vedno pripravljeni sodelovati.

"MePZ VRELEC iz Škofje Loke spada med najboljše pevske zборе v svoji starostni skupini", je poudarila voditeljica prireditve

V DRUŽBO DEVETDESETLETNIKOV JE LETOS STOPILA TUDI GOSPA STANKA GOLOB S PRAPROTNA

Nadja Podgoršek

STANKA GOLOB JE 8. MAJA PRAZNOVALA 90. ROJSTNI DAN. JE IZJEMNO ŽIVAHNA, ZGOVORNA IN BISTRA. ČLOVEK BI JI PRISODIL NAJMANJ DESET LET MANJ. NA VIDEZ JE ZELO UREJENA. NIKDAR NI SLABE VOLJE, RADA JE V DRUŽBI, NA ŽIVLJENJE GLEDA OPTIMISTIČNO. TAKO TUDI ŽIVI, ZADOVOLJNA JE Z VSEM, KAR JI NUDIJO V CENTRU SLEPIH IN SLABOVIDNIH V ŠKOFJI LOKI, KJER V DOMU STAREJŠIH ŽIVI ŽE PETO LETO.

Rodila se je 1918. leta na Praprotnem, v znani gostilni »Pr' Birt«. Gostilna obstoja že 350 let. Pri hiši je bilo pet otrok, vendar sta dva umrla. Danes vodi gostilno njen nečak z družino. Končala je meščansko šolo in se potem zaposlila kot natakara v gostilni na Trati pri

Zlata Ramovš

„Joj, kako hitro je minilo teh devetdeset let!“

kolodvoru. Kasneje je delala še pri Homanu, nazadnje pa v trgovini v Stari Loki. Pravi, da se je poročila proti volji staršev. Takrat še ni vedela, da so starši imeli prav, ko so ji branili bodočega moža. Ko se je poročila, se je odselila in rodila dve hčerki: Marijo Mojco in Jelko.

Zdaj ima tri vnuke in pet pravnukov.

Toda zakon se ni obnesel in zato se je ločila. Ponovno se ni poročila, ker pravi, da je bil en mož čisto dovolj. Za preživljanje hčera in njuno šolanje je morala skrbeti sama. Marsičemu so se morale odpovedati, toda z dobro voljo in trdim delom ji je uspelo dekleta spraviti h kruhu. V tistih časih še ni bilo avtobusnega prevoza, zato se je v službo vozila s kolesom. Mnogokrat ji ni bilo ravno lahko, a je zmogla vse napore.

Kasneje se je preselila k hčerki Mojci v Virlog. Potem je zbolela. Imela je hud bronhitis, vendar se je pozdravila. Pred petimi leti je prišla v

dom. Pravi, da je zelo zadovoljna z vsem, od hrane do osebja. Veliko bere knjige, saj imajo v domu knjižnico. Prebira tudi vse časopise, ki ji pridejo v roke, saj jih je v domu dovolj. Rada tudi obiskuje koncerte raznih

skupin, ki prihajajo v dom razveselit stanovalce. Imajo poletni piknik, na katerem se poleg domskih oskrbovancev zberejo tudi njihovi sorodniki. V domu jim prirejajo razna priložnostna praznovanja kot npr. pustovanje, pa silvestrovanje, valentinovo, osmi marec in še in še. Imajo tudi ustvarjalne delavnice, vendar tam ne sodeluje. Ko je bila mlajša, je veliko pletla. Zdaj ne več. Pravi, da očala potrebuje samo za branje, sicer pa rada obiskuje vaje za spomin. Prav neverjetno, toda hčerki jo izmenično obiskujeta vsak dan. To je res izjemen odnos med njimi tremi.

Zelo lepo se je bilo pogovarjati z njo in kar težko je verjeti, da ima že 90 let. Po receptu za dolgo življenje pa je nisem vprašala. Saj vem, kaj bi rekla. Ker je ostala sama s hčerkama, je bilo treba krepko poprijeti za delo, se marsičemu odpovedati. Treba je delati, a se znati tudi poveseliti. Povrh vsega človek potrebuje malo sreče, pa tudi denarja, da si lahko uredi spodobno življenje.

Zlata Ramovš

„S svojim življenjem v domu in zdravjem sem zadooljna. Da bi le vse še dolgo ostalo tako.“

Verjetno bi še lahko govorili in govorili, toda naj končam. Ob rojstnem dnevu ji zaželimo vse najboljše in da bi jih doživela še veliko.

DOLGO, DOLGO ŽIVLJENJE

POGOVOR S FRANCEM UHANOM, KI JE MAJA SLAVIL DEVETDESET POMLADI.

Marinka Mesec

DELA SE NE DELIJO NA MOŠKA IN ŽENSKA, LE ROJEVANJE JE SAMO ŽENSKO DELO!

V lepem sončnem popoldnevu sem se odpravila v Center slepih, slabovidnih in starejših v Staro Loko, kjer živi Franc Uhan. Malo mi je bilo neprijetno, ko sem se v II. nadstropju pred sobo 209 ustavila in pomislila, da mu obiska sploh nisem najavila. Potrkala sem na vrata in zaslišala njegov glas: »Naprej!« Vstopila sem v majhno, a prijetno sobico. Tam je na postelji sedel Franc in strmел skozi okno v prihajajočo pomlad. Malo čudno me je pogledal, a ko sem mu povedala, da sem k njemu prišla na kratek pogovor, mi je prijazno ponudil stol poleg majhne mizice.

Na vprašanje, **kdaj in kje se je rodil**, je za trenutek pomislil, potem pa je njegova beseda stekla gladko in razločno.

»Rodil sem se 10. maja 1918 v Gradišču v občini Trebnje. V družini je bilo devet otrok, jaz sem bil tretji po vrsti in živeli smo v veliki revščini. Mati je bila vedno doma, saj je morala skrbeti za številno družino. Oče je pozimi delal v rudniku premoga v Krmelju, od pomladi dalje pa je obdeloval zemljo in majhen vinograd, ki smo ga imeli doma. Imeli smo kravo, prašiče in kokoši, da smo lažje preživeli.«

► **Kako ste preživljali svoja mlada leta?**

»Osnovno šolo sem osem let obiskoval v Nemški vasi, pri 15. letih pa sem odšel

služit h kmetu, a sem kmalu ugotovil, da tam kakšnega posebnega življenja ne bo. Odšel sem delat v mlin, v katerem so takrat mleli še na kamne. Nekega dne je prišel mimo mlinar iz sosednje vasi in me povabil, naj pridem delat k njemu, saj so imeli že valjni mlin. Pa tudi tam nisem dolgo ostal. Kar nekaj me je vleklo drugam zaslužiti večji in boljši kos kruha. S kolesom sem se odpeljal naravnost v Ljubljano k bratu, ki je delal pri peku Kavčiču. Pospremil me je do Košakovih v Prešernovi ulici, kjer so imeli slaščiarno in kavarno. Najprej sem bil natak, kasneje pa so me vzeli na delo v slaščiarno. Tam sem pekel piškote, torte, delal krofe... Ja, veliko sladkih dobrot je bilo tam in to delo sem opravljal res z velikim veseljem!« Franc je svoje spomine pripovedoval, kot bi bral knjigo.

Marinka Mesec

»Leta 1939 so me poklicali k vojakom v Škofjo Loko. Po razpadu Jugoslavije sem se zopet vrnil v Ljubljano h Košaku v slaščiarno. Ko pa so Italijani okupirali Ljubljano, so me brez vsakega vzroka odpeljali v taborišče Gonars v Italijo, od tam pa naprej v Pescaro, kjer sem ostal do razpada fašizma. Nas ujetnike so prevzeli Nemci. Bil sem med približno 50 begunci, ki

nam je uspelo pobegniti čez reko Tevero v hribe. Zaradi varnosti in da smo se lažje preživljali pri ljudeh, smo se razdelili v manjše skupine. Tako smo prišli peš do Beneške Slovenije. Od tam pa sva z bratom odšla v partizane v Kobarid, potem pa na Jesenice na Primorsko, kjer je bil štab XXXI. divizije. Poslana sva bila tudi v Kladje pri Cerknem, kjer je bil brat ranjen in je leta 1944 umrl v bolnici Franji. Na Primorskem sem bil ranjen tudi jaz in sem se zdravil v bolnici Pavla

nad Vrati. Moj soborec je bil pesnik Ivan (Ivo) Minatti. Bil je zabaven in živahen fant in večkrat sva njegove pesmi in razna obvestila lepila na »stenčas« kar na drevesa.«

Posebna vrlina Franca Uhana je bila »vojaška pridnost«, saj je napredoval do vojaškega čina kapetan. V letu 1944 je moral v Beograd in ko je bilo pri nas že konec vojne, je odšel kot oficir na Kosovo in v Makedonijo. Šele leta 1949 se je vrnil v Škofjo Loko in dobil službo na Okraju v Kranju, sedanji Občini Kranj. Kmalu je bil imenovan za referenta za narodno obrambo in to službo je opravljal do decembra 1966, ko se je upokojil. S svojimi bogatimi izkušnjami je sodeloval in pomagal pri nastanku organizacij RK, ZB, SZDL.«

nadaljevanje s prejšnje strani

► Kaj pa dekleta, ljubezen?

»Ženo Anico, ki je bila doma iz Virmaš, sem spoznal leta 1939, ko sem prišel k vojakom v Škofjo Loko. Med vojno je bila tudi ona partizanka in na zvezi sva bila le preko »kurirske pošte«. Ko sem se vrnil iz Makedonije v Škofjo Loko, sva se ponovno srečala in se odločila, da začneva skupno življenjsko pot. Na Trati sva si zgradila hišo in si okrog nje uredila lep vrt. Imava dva sinova Zdravka in Borisa. Vsi v družini smo radi uživali v naravi, žena je posebno ljubezen gojila do rož. Kasneje so nama družbo delali tudi vnuki. Žena mi je umrla leta 1997, leta 2000 pa je nenadoma umrl še sin Boris.«

Izredno rad je delal z lesom, saj je izdeloval čebričke, gajbice za kmete, popravljal razno kmečko orodje. Pa v planine je rad zahajal, saj je prehodil vse loške hribe, bil je na Triglavu, Kopitnici.... S prijateljem sta se večkrat odpeljala s kolesom do vznožja hriba, naprej pa peš.

► Kdaj pa ste prišli v Dom starejših občanov v Staro Loko?

»Tukaj sem od januarja leta 2007. Imam svojo sobo, zadovoljen sem s hrano in postrežbo, nič mi ne manjka, le noge me bolijo in moram hoditi s hojico. Vsak dopoldan grem na telovadbo in vaje za urjenje spomina, popoldne berem časopise, poslušam radio, gledam televizijo. Če je lepo vreme, me svojci ali vnuki odpeljejo v naravo.«

»Toda nečesa v svojem življenju ne bom nikoli prebolel! Hišo, ki sva jo z ženo zgradila z velikim odrekanjem, bodo zaradi širitve ceste za razvoj nove industrijske cone na Trati kmalu porušili.«

Ravno v tistem trenutku je vstopila sestra in naju opozorila, da je čas za večerjo. Morala sva zaključiti s pogovorom in prav je bilo tako, saj so bili njegovi spomini preveč boleči. Njegov tako prijazen obraz je otrpnil, v očeh so se zalesketale solze... Skupaj sva odšla do jedilnice, kjer ga je čakala večerja. Ob stisku roke sem mu zaželela še dolgo, dolgo življenje!

TETA, ZA KATERO BI LAHKO REKLA, DA JE NEKAJ POSEBNEGA

Jožica Kovič

ŠE PREDEN BO IZŠLA TA REVIJA, BO TETA IVANKA TUŠEK DOPOLNILA 98 LET IN UPAM, DA MI BO USPELO NAPISATI O NJEJ TISTO NAJPOMEMBNEJŠE, DA SEM SE ODLOČILA, DA JO SPLOH OPIŠEM.

Že več kot deset let biva v Centru slepih, slabovidnih in starejših v Škofji Loki. Sedaj ima svojo sobico, v kateri ni nereda, vse je na svojem mestu. Občudujem njeno natančnost v vseh stvareh. Ko vzame kapljice za oči, stori to vedno ob določenem času. Moram priznati, da so šli geni natančnosti glede na sorodstvo z njo mimo mene. Sva pa bolj podobni glede družabnosti.

Že včasih je šla rada v družbo in v mladih letih je posebno rada plesala. Ko smo hodili na izlete in srečanja, ki jih je organizirala Krajevna organizacija Rdečega križa Stara Loka – Podlubnik, sem vedno skrbela zanjo. Še pred nekaj leti je ob takih priložnostih tudi zaplesala. Danes nima več moči za to.

Presenetili pa smo jo letos v njeni sobici v Domu starejših in je kar oživela ob zvokih harmonike.

Večkrat mi pravi, da jo držijo pokonci njeni dobri ljudje. To sta v prvi vrsti sin in snaha. Vsa ponosna vedno pokaže na jaslice ali pa na okrasitev za

velikonočne praznike, kar ji naredi sin.

Za njeno frizuro in perilo, ki je vedno čisto, pa skrbi snaha. Obiske ima skoraj vsak dan. Seveda je najbolj vesela sina, ki jo pogosto obiskuje in skrbi zanjo.

Kadar obuja spomine, mi pove, da se še spominja, kako se je bala, da ga ne bi zamenjali, ko se je rodil. Obiski pri njej niso dolgočasni, saj zelo rada govori o dogodivščinah iz ranega otroštva in kasnejšega življenja. Med drugim mi je povedala, da so ji že pri treh letih sešili oblekico, ker so bili prepričani, da bo umrla. Sedaj pa je preživela že vse sestre in brate.

Seveda ne morem mimo tega, da gre vsak dan iz petega nadstropja peš v jedilnico, čeprav se mora za to pošteno potruditi. Zjutraj pa se vedno umije do pasu s hladno vodo.

Najbolj pa mi gre na smeh, ko sede na posteljo ali pa ko jo peljem z avtom na vikend, vedno dvigne haljo,

Zlata Ramovš

nadaljevanje s prejšnje strani

ki jo nosi preko obleke, da se ne bi pomečkala, čeprav je iz umetnega vlakna ali iz bombaža.

Seveda ima tudi svoje tegobe. Vedno znova pove, da ima največje težave z glavo. Kljub slušnemu aparatu zelo slabo sliši, občasno se ji poveča pritisk in boli jo križ. Takrat ima pri roki zdravniško pomoč, za kar je zelo hvaležna. Pohvali tudi strežno osebje v kuhinji in tudi čistilke, ki ji čistijo sobo.

Večkrat mi tudi pove, da moli za svoje dobrotnike. To smo sin, snaha, moja sestra in jaz. Doda še, da vsakemu zvečer naredi križ na čelo. Zahvalim se ji za to pozornost in za dobre misli, ki dobro denejo

njej in nam.

Ko se poslavljam od nje, je vedno vesela, če jo stisnem k sebi, jo objamem in obema se zasvetijo solze v očeh. Ob tem imam večkrat slabo vest, da bi jo morala obiskati večkrat na teden, obenem pa se zavedam, da so moji obiski vedno iz srca in objemi iskreni.

Naj nama življenje nakloni še veliko takih srečanj.

Pesmi, ki se jih Ivanka Tušek spominja še iz otroških let, pa bomo objavili v prihodnjih številkah našega glasila.

ŠPORTNI MOZAIK

NAŠI ŠPORTNIKI V LETU 2008

Miro Duić

Tudi letos so naši člani – športniki začeli svoj pohod na osvojitve čim višjih uvrstitev v različnih športnih panogah. Kot ponavadi so začeli **smučarji**. Njihovo najodmevnejše letošnje tekmovanje je bilo na Pokljuki. Na zimsko športnih igrah Pokrajinske zveze društev upokojencev Gorenjske so nastopili v **veleslalomu** in **smučarskih tekih**. Pri ženskah je bila naša zasedba okrnjena zaradi drugih aktivnosti tekmovalk. V veleslalomu je nastopila le **Tončka Dolinar**, ki je med 19. tekmovalkami osvojila **sedmo mesto**.

Zelo lep uspeh sta dosegla naša dva tekmovalca v veleslalomu v kategoriji nad 70 let, saj je **Pavle Porenta** med 28. tekmovalci zasedel odlično **drugo**, **Janez Pintar** pa **tretje mesto**.

Še večji uspeh so naši tekmovalci dosegli v kategoriji od 66 do 70 let, saj je **Franč Guzelič** med 38. tekmovalci **zmagal**. V tej kategoriji je tekmoval tudi **Roman Berčič** in s sedmim mestom dosegel visoko uvrstitev. Naša dva mlajša upokojenca **Stane Rešek** in **Viki Debeljak** pa sta v kategoriji od 61 do 65 let med 31. tekmovalci osvojila **18. in 20. mesto**.

V smučarskih tekih nas je v kategoriji do 60 let razveselil **Srečo Pirman**, ki je osvojil **drugo mesto**. Med moškimi od 61 do 65 let sta nas zastopala **Miro Pintar** in **Emil Satler**, ki sta med 17. nastopajočimi osvojila **sedmo in osmo mesto**.

S to zasedbo, ki zaradi odsotnosti pri ženskah ni bila popolna, smo med 19. društvu upokojencev zasedli **osmo mesto**. Za najvišjo uvrstitev je zmanjkalo le nekaj pičlih točk.

Med člani Društva upokojencev Škofja Loka pa imamo tudi **svetovnega prvaka v veleslalomu** in

podprvaka v slalomu. Upokojeni zobozdravnik **Ciril Pleško** je aprila na prvenstvu zdravnikov in zobozdravnikov v Ischglu v Avstriji ponovno priboril Sloveniji dve najvišji odličji. To je bilo Pleškovo že 11. svetovno prvenstvo zdravnikov in farmacevtov, ki se jih je udeležil od leta 1996 in v katerih je Sloveniji priboril kar 28 medalj (9 zlatih, 14 srebrnih in 5 bronastih).

V »nezimskih« športih so **kegljači** v Trzinu osvojili ekipno **četrto mesto**, **kegljačice** pa **peto mesto**. Med posameznicami velja s ponosom omeniti **Smiljano Oblak**, ki je osvojila odlično **drugo mesto**.

Balinarji so v Komendi zasedli **šesto mesto**, ženske pa so v nepopolni zasedbi tokrat dosegle skromnejši rezultat, kot so sicer sposobne.

V **namiznem tenisu** je **Jano Rant** osvojil prvo mesto, med ženskami pa si tretje mesto delita **Francka Boljšak** in **Tončka Celar**.

In za konec še najlepše. Vesele novice iz Kamnika. Naše strelke **Ivanka Prezelj**, **Nevenka Mandić** in **Frančiška Demšar** ter strelci **Pavle Jereb**, **Henrik Peternelj**, **Franč Prezelj** in **Janko Demšar** so na pokrajinskem tekmovanju pristreljali ekipno **prvi mesti**!

S tem so si pridobili pravico nastopa na državnem prvenstvu. **Iskreno jim čestitamo in upamo, da strelk tokrat birokracija ne bo pozabila povabiti na zaključno tekmovanje.**

V drugih panogah tekmovanja še potekajo in tudi na njih pričakujemo dobre rezultate.

Vsem nastopajočim športnikom se zahvaljujem za njihov trud in prizadevanje za čim boljše rezultate, ki smo jih vsi skupaj zelo veseli.

Mi o sebi - junij 2008

UPOKOJENCI RADI PLAVAJO

Zlata Ramovš

»NIHČE ME NI NIKOLI NAUČIL PRAVILNO PLAVATI, ZATO SEM SI TEGA ZELO ŽELELA. SICER SEM PLAVALA PO SVOJE, A POTOPITI SE NISEM UPALA. KO SEM PRIŠLA NA PRVO URO TEČAJA, NAM JE VADITELJICA PLAVANJA DEJALA: «ČE NE ZMOČIŠ GLAVE, NISI PRAVI PLAVALEC. PRVO URO BOSTE ŽE VSE SEDELE POD VODO!» »JAZ ŽE NE!» SEM BILA PREPRIČANA. TODA TOČNO TO SE JE ZGODILO - BREZ POSEBNIH PROBLEMOV SMO SE ŽE PRVO URO POTAPLJALE DO DNA BAZENA IN TAKO HITRO IZGUBILE STRAH PRED VODO«, NAM JE POVEDALA TEČAJNICA NEVENKA.

V mladih letih nismo imeli vsi priložnosti hoditi na morje, Sora pa je že dolga leta oporečna za kopanje. Tako je mnogo starejših ljudi pogrešalo znanje plavanja šele takrat, ko so imeli kot upokoјenci več priložnosti za obiske morja, toplic in bazenov.

V letošnjem letu je naša Univerza za tretje življenjsko obdobje pri Društvu upokoјencev Škofja Loka prvič organizirala plavalni tečaj, ki ga je obiskovalo sedem udeleženk in en udeleženec. Njihova vaditeljica je bila Nuša Krvina, profesorica športne vzgoje, ki je o plavalnih tečajih napisala naslednje:

»Že od leta 2000 se posvečam »dekletom« v tretjem življenjskem obdobju v smislu plavalnega opismenjevanja. Plavalne tečaje smo imeli v Cerknem in v Železnikih, letos pa smo bili prvič v Škofji Loki. Izkušnje kažejo, da so rezultati dela pri učenju vzpodbudni, saj so plavalke zelo motivirane za napredovanje. Odveč je pisati o pomembnosti znanja plavanja, o zdravstvenih, rekreativnih in sproščujočih učinkih. Vemo, da je plavanje športna dejavnost, ki jo lahko izvajamo od rojstva do pozne starosti, v vseh letnih časih. Gre za prijetno izkoriščanje prostega časa, druženja, ki so včasih nepozabna. Prav zato se plavalke vedno znova vračajo na tečaje in napredek je očiten.

Kaj delamo na tečaju? Program je naslednji:

- prilagajanje na vodo
- prilagajanje na potapljanje glave
- prilagajanje na gledanje pod vodo
- prilagajanje na izdihovanje v vodo
- prilagajanje na plovnost
- prilagajanje na drsenje
- učenje prsnega in hrbtneга plavanja
- preverjanje znanja plavanja. «

Vaditeljica Nuša Krvina je za zaključek še dodala nemški pregovor: »Ni sramota ne vedeti, marveč ne hoteti!«

Vsi tečajniki so splavali. Nekaterim ženskam je bilo doslej nerodno povedati, da ne znajo plavati, zdaj pa

Borjana Koželj

Tečajniki med ogrevanjem

so ponosne na svoje medalje in priznanja, ki so jim bila podeljena ob koncu tečaja. Vsi tečajniki se želijo v naslednjem letu udeležiti tudi nadaljevalnega tečaja.

Naše Društvo upokoјencev omogoča svojim članom tudi rekreacijsko plavanje. Ni presenetljivo, da je za to vrsto plavanja med upokoјenci veliko zanimanja. Starejši se vsako leto bolj zavedamo, da nas gibanje in rekreacija držita proč od starostnih in zdravstvenih težav. Razgibavanje in plavanje v topli vodi pa imata tudi družabni in terapevtski pomen.

Plavanje je organizirano v bazenu Centra slepih in slabovidnih, ki je blizu in dobro dostopen s prevoznimi sredstvi. Plavalna ura je poceni, voda je prijetno topla, organizacijo in vodenje izvajajo brezplačno prostovoljke našega društva, ob bazenu pa budno oko kopališkega mojstra pazi na varnost tečajnikov.

Rekreacijsko plavanje v organizaciji Društva upokoјencev poteka že skoraj 12 let in precej članic in članov se že dolga leta redno udeležuje te vrste

nadaljevanje s prejšnje strani

rekreacije. Pred plavanjem ali med njim se plavalci dobro razgibajo z razgibalnimi vajami in tudi s tem ohranjajo svojo čilost in okretnost vseh sklepov.

Skupno 73 plavalk in 5 plavalcev je razvrščenih v šest skupin po 12 do 14 udeležencev, ki bazen obiskujejo enkrat tedensko po eno uro v popoldanskem času. Glede na to, da je bazen majhen, je število prijavljenih v vsaki skupini preveliko, vendar pa je pri starejših ljudeh osip zaradi raznovrstnih razlogov tak, da imajo prisotni običajno dovolj prostora za razgibavanje v vodi. Rekreatijsko plavanje vodijo prostovoljke: Martina Eržen, Milica Košir, Anica Onufrija, Breda Pleško, Nežka Trampuš in Anica Zihlerl.

Po zatrjevanju vodij so skupine plavalcev zelo prijetne. Udeleženske so stare povprečno od 70 do 80 let in jih poleg plavanja družijo tudi potreba po stikih z drugimi ljudmi, medsebojno prijateljstvo, pa tudi izmenjava kuharskih receptov, pogovori o rožah, vrtu, zdravi prehrani in seveda o vnukih.

Občasno se srečujejo tudi izven bazena, posebno ob praznikih in rojstnih dnevih.

Rekreativno plavanje se začne oktobra in traja do konca maja, vendar ga plavalke v času počitnic zelo pogrešajo. Mogoče bi v tem času organizirali redne poldnevne kopalne izlete, ki bi bili dobrodošli še posebno v letošnjem letu, ko bosta Zavod za šport in Občina, ki bosta sprejela bazen v svojo oskrbo, obnavljala dotrajani bazen in se ne ve, koliko časa bo obnova trajala. Terminski plan sicer predvideva čas od 2. junija do 1. septembra, vendar pa lastništvo bazena s strani države trenutno še ni uradno preneseno na občino, zato je tudi terminski plan del še negotov.

Plavalne dejavnosti Društva upokojencev Škofja Loka vključujejo še celodnevne kopalne izlete in tekmovanja v plavanju, ki pa jih bomo pobljše spoznali v prihodnji številki našega glasila.

GREMO NA POT

NAŠI ČETRTKI

IVICA KOŽUH JE NEŽNA ROMANTIČNA DUŠA, KI SI OB RAZLIČNIH PRILOŽNOSTIH ZAŽELI IZRAŽATI V »RIMAH«. NJEN BESEDNI ZAKLAD JE BOGAT IN OBSEŽEN, PA NE LE V SLOVENŠČINI, AMPAK TUDI V ANGLEŠČINI IN FRANCOŠČINI. RADA IMA POEZIJO, ODBOJKO, NARAVO. PLANINSKI POHODI Z DRUŠTVOM UPOKOJENCEV SO JI PRAVI NAVDIH, SAJ SPOZNAVA SVOJO PRELEPO DOMOVINO.

Takole je napisala o njihovih četrtkih.

*Četrtek naš je dan poseben.
Je ponedeljek siv in torek mračen,
še v sredo kot iz škafla lije,
a upanja, da četrtek spet bo lep,
v nas ne ubije.*

*Se Nežka zaskrbljeno ozira v nebo,
a nazadnje se odloči: Gremo!
Kar bo, pa bo!*

*Najprej z avtobusom ali vlakom,
nato pa peš gremo v strmino,
da drug za drugim
dosežemo željeno višino.*

*Čprav vsi radi hodimo,
se počitka v koči veselimo,
da odžejamo se in podkrepimo.*

*Ko dobra volja je na višku,
je čas, da račune poravnamo
in prijavo za naslednji pohod oddamo.
Da v financah vse nam štima,
naša poskrbi Martina.*

*Za pravo pot skrbe vodiči naši,
a Nežka zadaj pazi,
da kdo ne omaga ali kam ne zagazi.
Da varno po gorah bi nas vodila,
še izpit je letos naredila.*

*Ob koncu le še nekaj nas skrbi:
Ali četrtke, Nežka, kakor mi,
pogrešala boš tudi ti?
Hvala ti za vse doslej
in bodi naša še naprej!*

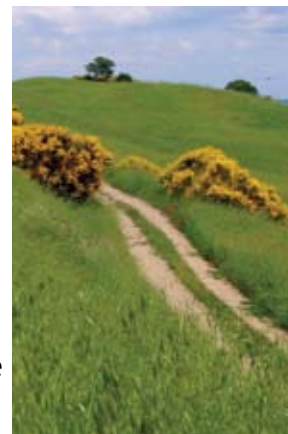

Donačka gora

PROGRAM IZLETOV, PRIREDITEV IN AKCIJ DRUŠTVA UPOKOJENCEV

junij – december 2008

DATUM	DAN	AKTIVNOST	OPIS
4.6.	sreda	turistični izlet	Šentviška gora, Ponikve, Slap ob Idrijci
15.6.	nedelja	piknik	strelišče Crngrob
2.7.	sreda	turistični izlet	Baška grapa – kulturna dediščina
9.7.	sreda	kopalni izlet	Debeli rtič
16.7.	sreda	kopalni izlet	Debeli rtič
23.7.	sreda	kopalni izlet	Debeli rtič
30.7.	sreda	turistični izlet	Aviano-Piacavalio (Italija)
6.8.	sreda	kopalni izlet	Debeli rtič
13.8.	sreda	kopalni izlet	Debeli rtič
14.8.	četrtek	turistični izlet	Postojnska jama
20.8.	sreda	kopalni izlet	Debeli rtič
3.9.	sreda	turistični izlet	Hrastovlje - soline
4.9.	četrtek	prireditev	Srečanje upokojencev Gorenjske
18.10.	sobota	družabni izlet	Trgatev na Štajerskem
12.11.	sreda	prireditev	Martinovanje
26.11.	sreda	nakupovalni izlet	Po Miklavža v Gorico

Zlata Ramovš

POHODNI IZLETI DRUŠTVA UPOKOJENCEV ŠKOFJA LOKA

Junij – december 2008

Pohodni izleti so vedno ob torkih.

DATUM	OPIS	DATUM	OPIS
10.6.	Polževo – Muljava	30.9.	Grosuplje – Taborska jama
24.6.	Martinj vrh – tretji del	21.10.	Šebrelje ali Šentviška gora
19.8.	Kobariška zgodovinska pot	18.11.	V neznano
9.9.	Gorjanci		

PLANINSKI IZLETI DRUŠTVA UPOKOJENCEV ŠKOFJA LOKA

Junij – december 2008

Planinski izleti so vedno ob četrtkih.

DATUM	OPIS	DATUM	OPIS
5.6.	Tamar – Ciprnik - Vitranc	11.9.	Molička planina – planina Korošica
19.6.	Zatolmin – Javorca – izvir Tolminke	18.9.	Gozd Martuljek – Srednji vrh - Vošča
3.7.	Raduha – Snežna jama	25.9.	Bovec - Javoršček
17.7.	Planina Blato - Ogradi	9.10.	Krvavec – Kompotela – Dolge njive
31.7.	Kanonir - Stegovnik	23.10.	Davča – Davški slapovi
12.8.	Logarska dolina - Strelovec	6.11.	Volaka – Leskovica – Škofi – Ermanovec
28.8.	Svinja planina - Avstrija	20.11.	V neznano

Društvo upokojencev predvidene termine posameznih izletov lahko spremeni, odpove ali dopolni. Planinski in pohodni izleti bodo prilagojeni vremenskim razmeram. Vsak izlet je razpisan na oglasni deski. Za morebitne dodatne informacije, prosimo, spremljajte oglasne deske in obvestila na Radiu Sora.

ZANIMIVE OSEBNOSTI

TONČKA BENEDIK, AMATERSKA GLASBENICA IN PESNICA

Zlata Ramovš

TONČKA JE V STIKU Z GLASBO ŽE SKORAJ VSE ŽIVLJENJE. NJEN MOŽ TONE MI JE POVEDAL: »KO SEM NA HARMONIKO IGRAL PO VESELICAH, SO ME VEDNO SPRAŠEVALI, ČE BOM KAR GLEDAL, KAKO MI ŽENO OSVAJAJO, KO PLEŠE Z DRUGIMI MOŠKIMI. JAZ PA SEM ZMERAJ REKEL: 'JA, ČE JO KDO UPA PREVZET', KAR NJEGOVA NAJ BO!'« A NIHČE SI NI DRZNIL IN TONČKA IN TONE BOSTA DRUGO LETO PRAZNOVALA ŽE BISERNO OBLETNICO POROKE – 60 LET.

Gospa Tončka, vaš mož in hčerka igrata harmoniko, imate radi glasbo tudi vi?

► Da, že kot dekle sem imela rada glasbo in petje. Ata je rad pel, mama pa ni znala. Je pa zelo rada poslušala petje in je večkrat je rekla: »O, ko bi tak, ki zna dobro peti, po smrti meni zapustil svoj talent!«

Ko sem bila dekle, sem se odločila: če se bom kdaj poročila, moram dobiti muzikanta ali pa nič! Večini mojih fantov so bili muzikanti, potem sem pa tegale muzikanta ujela. (Pokaže na moža.) Ko je ponoči »prišpilal« s harmoniko mimo naše hiše na Brdih, se je tako lepo slišalo! In ko me je začel osvajati, je začel prihajati pod okno, pa se kar nisem hotela nič meniti z njim. Neko noč pa je prišel s harmoniko mimo naše hiše in igral Ljubljansko polko, ki ima tako lepo melodijo. Ni se ustavil, ampak je šel kar mimo in igral. Bila je lepa, jasna noč in krasna pesem. Pritiskala sem ušesa na okna in kolikor bolj daleč je bil, toliko lepše se je slišalo. Še danes slišim, kako je pesem odmevala v tisti jasni noči. Vsakemu povem, da me je Tone dobil na to »vižo«.

Potem, ko je bil že moj fant in je šel na udarniško delo v Srbijo, mi je prinesel svojo harmoniko in me vzpodbujal, naj se tudi jaz naučim igrati nanjo. Igranje me je veselilo, vedno pa, ko sem začela igrati, je bila stara mama strašno huda in mi je rekla: »Kaj boš s tem, tako cigani in ciganke delajo!« pa je samo križ naredila in je začela moliti. Zato sem harmoniko odnesla v zidanico, kjer sem spala. Tam sem se jo naučila igrati sama, nihče mi ni pomagal.

Vaš mož je večkrat igral na veselicah. Ste hodili z njim?

► Ja, rada sem plesala, Tone je pa igral. Nekoč sem na hotaveljski veselici med odmorom vzela v roke

harmoniko in začela na odru igrati sama zase, ko pa sem pogledala po dvorani, so vsi plesali. Takrat me je pa postalo strah in sem nehala igrati. Kasneje so na veselice večkrat vabili tudi mene. Tone je igral, jaz sem pa pripovedovala »vice«. Včasih pa sem na raznih prireditvah tudi igrala na harmoniko.

Osebni arhiv

Z glasbo ste imeli dobre izkušnje tudi pri navezovanju stikov v bivši Jugoslaviji.

► Res je! Ko smo bili nekoč namenjeni v Niš, sta na vlaku k hčerki prisedla dva mlada, lepa cigana in jo začela osvajati. Neka ženska nas je opozorila, da sta fanta lumpa, da hodita po vlakih in nagovarjata ljudi, nato pa jih okradeta. Fanta sta nas spremila v hotel, kjer smo jima obljubili, da bomo šli z njima, nato

pa smo se v sobi namerno zadržali toliko časa, da sta šla. Kasneje smo odšli na sprehod. Slišali smo, da v vasi nekdo igra na harmoniko in odločili smo se, da gremo pogledat, kaj se dogaja. Igral je mlad cigan, drugi cigani pa so kar vreli na kup. Spet se je pojavila gospa z vlaka in nas ponovno opozorila, da nas bodo okradli, a mi smo še kar vztrajali. Bila je tako čudna, pa lepa zabava, a nič nam niso naredili. Hčerka je cigana prosila, če sme tudi ona kaj zaigrati. Ena od cigank ji je prinesla klavirsko harmoniko, potem sta pa »špilala« skupaj. Joj, kako je bilo zanimivo!

Takih dogodivščin je bilo kar precej. Drugič smo bili v Banja Luki, na »pijaci«, kjer so igrali v gostilni. Muzikantom sta se hitro priključila tudi mož in hči Cvetka. Bila je taka veselica! Jedli in pili smo zastonj, kar na vilice so nabadali hrano in nam jo nosili v usta.

Povedali ste mi, da je tudi v vaši širši družini veliko glasbenikov.

► Ja, hči Cvetka poje in igra harmoniko in električne orgle. Ob posebnih priložnostih tudi sama sestavi in uglasbi kakšno pesem in nam jo zapoje ob spremljavi harmonike. Tudi njen mož je glasbenik, pa otroci in vnuki.

Pa tudi vsa moževa družina je muzikalična. Njegova sestra Pavla Benedik je bila pesnica že med vojno. Pisala je partizanske pesmi, med njimi je najbolj znana »Ko v ranem jutru ptički so zapeli.«.

Kako in kdaj ste začeli pesniti?

► Sama sem začela pesniti, ko sem bila stara okoli 50 let, malo pred upokojitvijo. Kako sem začela pisati pesmi? Delala sem v LTH-ju. Z mano je delala tudi moja sestra, humoristka Marina Hobič, znana po tem, da je imitirala Nelo Eržišnik in pisala priložnostne pesmi.

Osební arhív

Tončka in Tone z glasbo poživita vsako družbo

Nekoč so me izvolili, da sem šla na nek tridnevni seminar na občini. Zelo malo sem razumela in zelo sem se dolgočasila. Nekaj časa sem spala, nato pa sem začela zlagati rime in pisati pesmi na papir. Napisala sem okrog 40 kitic. Vsi so bili prepričani, kako sem

navdušena nad govori, da jih tako pridno pišem, jaz pa sem zlagala pesem.

Kasneje sem napisala dolgo pesem o tem, kaj se dogaja v tovarni. Vse tiste dogodivščine, smešne in resne, vse, kar me je tiščalo in o vsakem sem napisala nekaj. Ko sem pesem prebrala sodelavcem, mi niso verjeli, da je pesem moja, vsi so trdili, da jo je napisala sestra Marina. Mislim, da mi je zato ta pesem še danes najbolj pri srcu, najbolj sem jo občutila.

Kasneje sem pisala priložnostne pesmi za razne obletnice, rojstne dneve in druga praznovanja.

Še sedaj jih pišem, tudi prosijo me zanje.

In kdaj ste pesnili, ko ste hodili v službo?

► Včasih sem veliko pesnila na »šihlu«, ko sem z zrakom in vodo polnila kondenzatorje. Rime so mi kar same silile v misli, pa sem jih sproti zapisovala, ne da bi drugi vedeli, kaj pišem. Največ sem napisala takrat, kadar me je kaj jezilo. Potem mi je bilo tako,

kot bi odložila breme, ki me je težilo.

Zdaj največkrat zlagam pesmi ponoči, ko ne morem spati. Takrat mi rime vrejo kar po tekočem traku, a ne upam vstati in jih takoj zapisati, da ne bi zbudila Toneta. Škoda je, ker se jih zjutraj ne spomnim več. Če bi jih zapisovala takoj, bi jih bilo še veliko več.

Ste pesmi kje objavljali?

► Ja, v tovarniškem časopisu so mi jih objavili. Ko pa so nekoč prišli z Radia k upokojencem snemat oddajo za torkov večer, so izbrali tudi nekaj mojih in sestrinih pesmi.

Ravno zadnjič sem se zamislila: Ja,

kako pa to, da nič več ne napišem? Čas je, da spet kaj skupaj spravim!

Tončka, še veliko priložnosti za pesnjenje in pevskih navdihov Vam želim!

❖ Najbolj blede črnilo je boljše kot najboljši spomin.

Kitajski pregovor

❖ Prednost slabega spomina je, da lahko večkrat prvič uživamo v istih dobrih rečeh.

Friedrich Nietzsche (1844 - 1900)

❖ Upniki imajo boljši spomin kot dolžniki.

Benjamin Franklin (1706 - 1790)

❖ Nič se ne utrdi v spomin tako dobro kot želja to pozabiti.

Michel de Montaigne (1533 - 1592)

❖ Ko sem bil mlad, sem se lahko zapomnil vse, naj se je zgodilo ali ne.

Mark Twain (1835 - 1910)

❖ Če poveš po resnici, se ni treba nič zapomniti.

Mark Twain (1835 - 1910)

SKULPTURE AVGUSTA BABNIKA

Meri Bozovičar

»ŽIVETI SVOJE ŽIVLJENJE V PROSTORU, KI GA IMAŠ RAD IN MU ZAUPAŠ, JE VREDNOTA. VEŠ, KJE SI, IN VEŠ, KAM SODIŠ.«

To so besede zanimivega, enkratnega puštalskega likovnega ustvarjalca Avgusta Babnika. Njegovo umetniško žilico je pred tridesetimi leti spodbudila korenina podrtega drevesa v obliki srne.

Drevesne korenine so se mu zdele zanimive že v mladosti, ko je zahajal v gozd in užival v lepoti narave. Tudi pogled v nebo, na oblake, mu je vzbujal domišljijo in v različnih oblikah oblakov je videl like iz živalskega sveta in bajeslovna bitja. Čudovite motive so njegove oči videle v deževnih lužah, v igri senc in svetlobe. Skratka, njegov domišljijski svet je prišel na plan in ustvaril likovnega oblikovalca.

V pomladnih dneh gre v gozd in poišče primerne korenine. Sedaj ve, da najlepše primerke najde tam, kjer ima korenina najslabše pogoje za rast, malo zemlje in spodaj gramoz. Korenine nato zglati in jih posuši v popolni temi ter na prepihu. Nato prične z obdelavo in na koncu še zaščiti. Na leto ustvari okrog petnajst eksponatov.

Spominja se svojih prvih izdelkov, ki jih je dal v oceno priznani puštalski akademski slikarki Dori Plestenjak. In tako se je pričelo. Njegova prva razstava je bila v osnovni šoli. Odziv je bil izredno velik in to mu je dalo polet za nadaljnje delo.

Meri Bozovičar

Dobro pa je uspela tudi njegova zamisel izdelave košaric iz orehovit lupin. Izkoristil je trenutni navdih, ko je na mizi gledal pehar z orehi. Orehe je pričel žagati, piliti in brusiti. Naredil je kakih trideset košaric. Toda nekateri ročaji so se pričeli lomiti. Vztrajal je in končno ugotovil, da mora biti dno košarice tam, kjer oreh dobiva hrano. Njegove košarice so že v Argentini, Avstriji, na Japonskem. Nek zlatar iz Frankfurta jih je uporabil za kolekcijo novoletnih daril s prstani.

Vsako leto vodi delavnico za osnovnošolce. Pod

njegovim vodstvom nastanejo izdelki, ki jih otroci prikažejo na razstavi mladih ustvarjalcev.

Njegova je tudi ideja o skupni razstavi puštalskih likovnih umetnikov in je rezultat prijaznega sodelovanja med krajanji Puštala in glasbeno šolo. Prva tovrstna razstava je bila maja 1998. leta. Sicer pa

avtoportret

je Puštal med slovenskimi kraji edinstven, saj je skoraj desetina vseh prebivalcev likovnih ustvarjalcev in umetnikov.

Ob deseti obletnici prve skupne razstave so puštalski likovni ustvarjalci 7. marca letos z razstavo počastili dan žena. Tako je kapela v puštalskem gradu s svojo znamenito fresko »Snemanje s križa« G. Quaglia (1688-1751), ki je ena najdragocenejših umetnin v Škofji Loki, postala že tradicionalni kraj srečanj puštalskih ustvarjalcev. Likovne

umetnike je predstavil umetnostni zgodovinar dr. Mirko Juteršek, dogodek pa popestril godalni orkester

Glasbene šole Škofja Loka pod vodstvom mentorja in dirigenta Armina Seška. Razstavo je obiskalo veliko ljudi, vsaka udeleženka pa je prejela simbolično darilo – orehovo košarico z nežno mimo in z zvikom s Prešernovimi verzi. Kaj naj zapišem ob zaključku pogovora? Gospod Gustel, srečen človek ste! S svojimi umetninami osrečujete tudi druge. Želim Vam še veliko ustvarjalnih let.

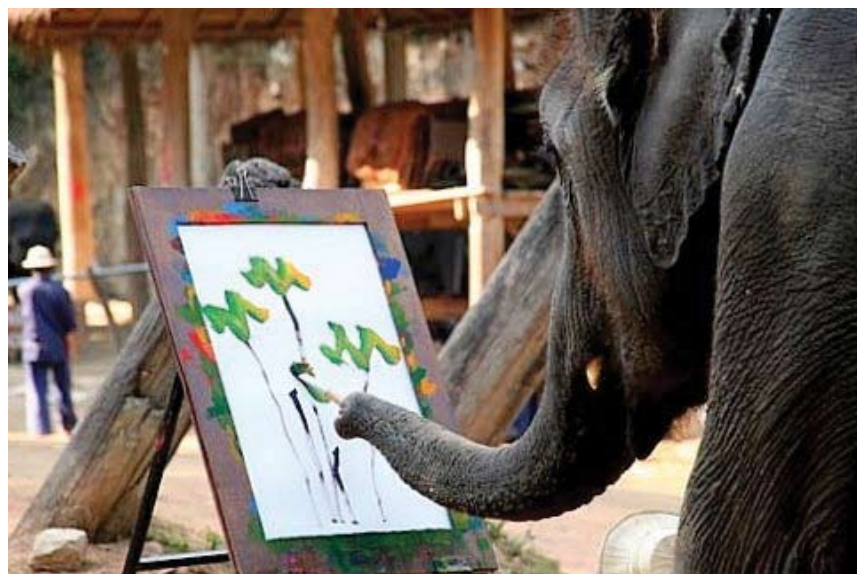
Meri Bozovičar

TAJSKA - DEŽELA SMEHLJAJA

Prispevek in fotografije: Marta Satler

ŠTIRI MAME, TRI UPOKOJENKE, TRI BABICE – TAKO SMO SE SOPOTNIKOM SMEJOČ PREDSTAVILE CVETA, ELA, MIMI IN JAZ, KO SMO SE DECEMBRA SKUPAJ ODPRAVILE NA TAJSKO. NA VSAKE TRI LETA PRIVARČUJEMO ZA ENO MALCE EKSO TIČNO POTOVANJE, POTEM PA UREJAMO SPOMINE IN SE PRIPRAVLJAMO ZA NASLEDNJI PODVIG.

Kaj se mi je tokrat najbolj vtisnilo v spomin? Prav gotovo sloni in ne boste verjeli, tam se smeji jo celo oni!

Prav »hečno« je, kako igrive so te velike živali. Pred nami so igrali nogometno tekmo. Kdor je slučajno zadel gol, je skakal izmenoma po levih in desnih nogah, rilec vrtel kot propeler, zraven pa še vriskal. Če jezdiš na njegovem hrbtu, očitno čuti, koliko banan lahko pričakuje od tebe za nagrado, saj kar naprej prebrisano viha rilec nazaj. Ne moreš ga prelisičiti. Ko pa mu daš iz nahrbtnika še zadnjo banano, pomaha z rilcem, pospeši korak in se ne zmeni več zate.

V svetu so najbolj znani po tem, da znajo risati in temu se res kar ne moreš načuditi. Vodnik mu samo menja barve, potem pa jih slon s čopičem z velikim občutkom nanaša na papir. Kar nastane, je neverjetno, publiki pa se za ploskanje zahvaljuje s priklanjanjem in uganjanjem norčij.

Verjetno vas zanima, kakšni so prebivalci Tajske. Večinoma so majhni, drobni, prijazni in vedno nasmejani, čeprav se v glavnem zelo težko prebijajo skozi življenje. To se od jutra do pozne noči odvija na ulicah, bazarjih in plavajočih tržnicah. Tukaj imaš občutek, da se kupuje bolj malo, čeprav vsi nekaj prodajajo. Domačini, pa tudi marsikateri turist, se hranijo izključno na ulici, v njihovih domovih kuhinj menda sploh ni. Zaradi večnega poletja je zelenjave in sadja vedno dovolj. Veliko je bilo različnih plodov, ki jih do zdaj še nikoli nisem imela prilike poskusiti.

Kuhinja je za naš okus dobra, zaradi več vrst zelenjave in sadja v obroku tudi prijetna za oko in zaradi hitre priprave predvsem zdrava. Meso je vedno na tenko narezano in ga samo na hitro popražijo, nato pa dodajo različno zelenjavo, malo dušijo, začini jo in jed je pripravljena. Zraven ponudijo dušen riž, nikoli pa ne manjka tudi sadja. Na jugu jedo tudi veliko rib in morskih sadežev, na severu pa smo imeli priliko videti tudi v olju pečene ličinke,

popražijo, nato pa dodajo različno zelenjavo, malo dušijo, začini jo in jed je pripravljena. Zraven ponudijo dušen riž, nikoli pa ne manjka tudi sadja. Na jugu jedo tudi veliko rib in morskih sadežev, na severu pa smo imeli priliko videti tudi v olju pečene ličinke,

popražijo, nato pa dodajo različno zelenjavo, malo dušijo, začini jo in jed je pripravljena. Zraven ponudijo dušen riž, nikoli pa ne manjka tudi sadja. Na jugu jedo tudi veliko rib in morskih sadežev, na severu pa smo imeli priliko videti tudi v olju pečene ličinke,

črve, hroščke in kobilice. Želela sem si poskusiti tudi tovrstne specialitete, vendar sem se na tržnici raje odločila za kaj manj eksotičnega, čeprav so šle domačinom te reči zelo v slast.

KJE SO NAŠI ČLANI

nadaljevanje s prejšnje strani

Tajska je znana tudi po masažah. V mestih je vzdolž ulic na desetine masažnih salonov, ki jih obiskujejo tako bolj premožni domačini kot turisti. Največ je povpraševanja po masaži nog, ki traja eno uro in ima po celodnevni hoji res blagodejne učinke. Masaža telesa se od tiste, ki smo je vajeni pri nas, precej razlikuje, saj te najprej oblečejo v svileno pižamo in te nato v dveh urah dodobra zmasirajo in premikastijo kar čez oblačilo. Zanimivo je, da masažo izvajajo celo na plaži.

Kar obiskovalca na Tajskem gotovo preseneti, so tudi krojačnice. V eni od njih smo pred silvestrskim večerom izbrale blago za kostime, hlače in bluže, naslednji večer smo oblačila pomerile in če bi ne bila vmes novoletna noč, bi bilo zvečer že vse sešito, tako pa so nam jih dostavili v hotel naslednje jutro.

Res hitro in dobro opravljeno delo!

Pa na cvetje ne smem pozabiti! Tajska je dežela orhidej in toliko različnih vrst in barv teh cvetov zlepa ne vidiš nikjer. Tudi parki so povsod zelo lepo urejeni, s cvetjem so ločeni celo prometni pasovi na vpadnicah v Bangkok. Posebno

pozornost namenjajo oblikovanju okrasnih grmov, ki imajo ponavadi obliko različnih živali.

Lepo vreme, gostoljubni domačini, nove dogodivščine od jutra do večera in dobra družba so pripomogli, da so skoraj štirje tedni potovanja kar prehitro minili.

IN ŠE OSTALI NAŠI POTEPUHI...

Zlata Ramovš

Za člane našega društva je Slovensko stalno gledališče v Trstu pripravilo posebno predstavo

Maruša Mohorič

Maruša je obiskala Jordanijo

arhiv N. Podgoršek

Takole bi izgledala Nadja kot terakota vojak na Kitajskem - uniforme so bile enake glede na čine vojakov, le glava je bila izdelana za vsakega vojaka posebej.

Marjan Gantar

Pomladanski pohod planincev s Kleka na Planino

DELO SOCIALNEGA ODBORA

Obiskali bomo jubilate (80, 90 in 100 letnike), se z njimi pogovorili in jih obdarili s skromnimi darili. Ugotavljamo, da so teh obiskov naše članice in člani zelo veseli. Več pozornosti bomo namenili tudi bolnim in ostarelim.

MERITVE IN SVETOVANJA

Meritve pritiska, sladkorja in holesterola ter zdravstveno svetovanje potekajo v prostorih DU Škofja Loka vsako drugo sredo v mesecu, razen julija in avgusta, od 8. do 10. ure.

SLOVO OD UMRLIH ČLANOV

Od umrlih članic in članov se bomo poslovili z društvenim praporom. Prosimo svojce umrlih, da o dogodku obvestijo Društvo upokojencev Škofja Loka.

FINANČNE OBVEZNOSTI ČLANSTVA

Članarina za leto 2008	7,00 EUR
Vzajemna samopomoč	4,50 EUR
Vpisnina za novega člana	2,00 EUR
Izplačilo (posmrtnine) vzajemne samopomoči	117,00 EUR

triglav

ZAVAROVALNICA TRIGLAV, D.D.

**Letošnje, že tradicionalno
srečanje**

**upokojencev Gorenjske,
ki ga organizira**

**Društvo upokojencev Jesenice,
bo 4. septembra v ZABREZNICI
pri Žirovnici.**

Obveščamo vas tudi, da v
bodoče ne bo več srečanj
upokojencev Slovenije,
ki je bilo doslej vsako leto
v mesecu juniju.

V ČASU IZDAJANJA GLASILA MI O SEBI SMO V DU ŠKOFJA LOKA SPOZNALI VELIKO NOVIH PRIJATELJEV. Ker je ta številka posvečena praznovanju našega občinskega praznika, je to tudi priložnost, da se še posebej zahvalimo vsem, ki ste finančno podprli izid dosedanjih štirih števil.

Občina Škofja Loka
SIBO

Adriatic Slovenica, Zavarovalna družba d.d.
ALPETOUR, Potovalna agencija d.d.
Zavarovalnica TRIGLAV d.d.

PRELES, d.o.o. Puštal, Šk.Loka

PRIČESKA, Šolska ulica 7, Šk.Loka

PR`SEDMIC, Gorenja vas

TUS d.o.o. Zgornje Jezersko

Univerza za tretje življenjsko obdobje, DU Šk. Loka

SKB d.d., Societe generale group
LBS, Podjetje za consulting

Agencija ČELIK, Zavarovalniško zastopanje d.o.o.

PROFIL avtoservis, Dušan Jerala s.p.

SIVKA, zeliščna trgovina in drogerija
NLB d.d

Kemična čistilnica in pralnica, Bojan Šinkovec s.p.

Gostilna »KAJBI« d.o.o.

ZANKA, Branka Petrač s.p.

Alojz Kovač s.p.

Nadja Podgoršek

Občni zbor DU Škofja Loka

Ivanka Prezelj

Naši strelci so regijski prvaki DU

Čaj ob petih - Nega

Borjana Koželj

Naše kegljačice in kegljači na regijskem prvenstvu DU

Ivan Hafner

Uredniški odbor ob izidu tretje številke

Nadja Podgoršek

Naša stojnica ob tednu vseživljenjskega učenja

Marjan Jerele

FOTO GALERIJA

Starološki grad

Zlata Ramovš

Udeleženci ekskurzije v Doberdob

Nevenka Mandić